

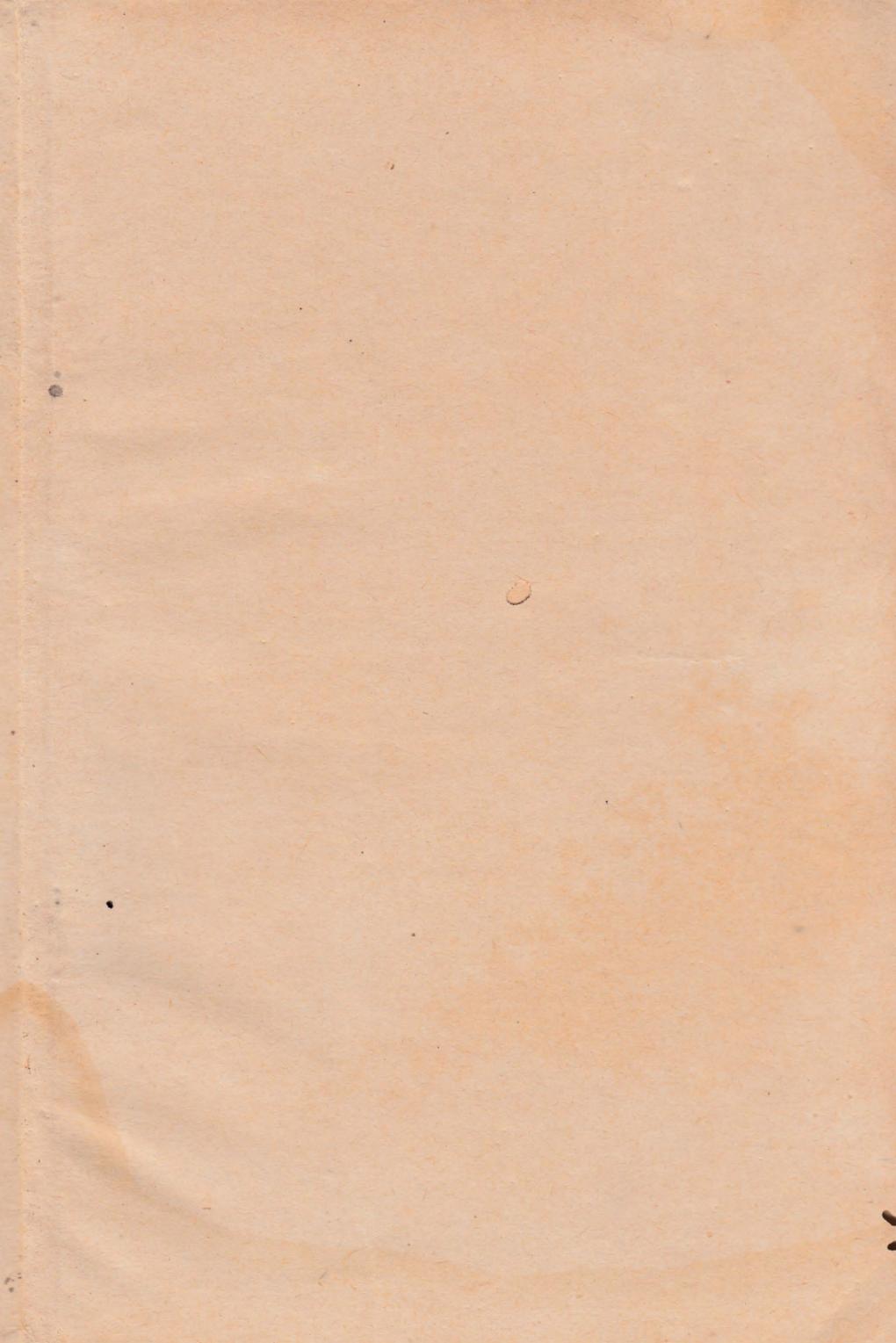
குமிழ்யானிலே!

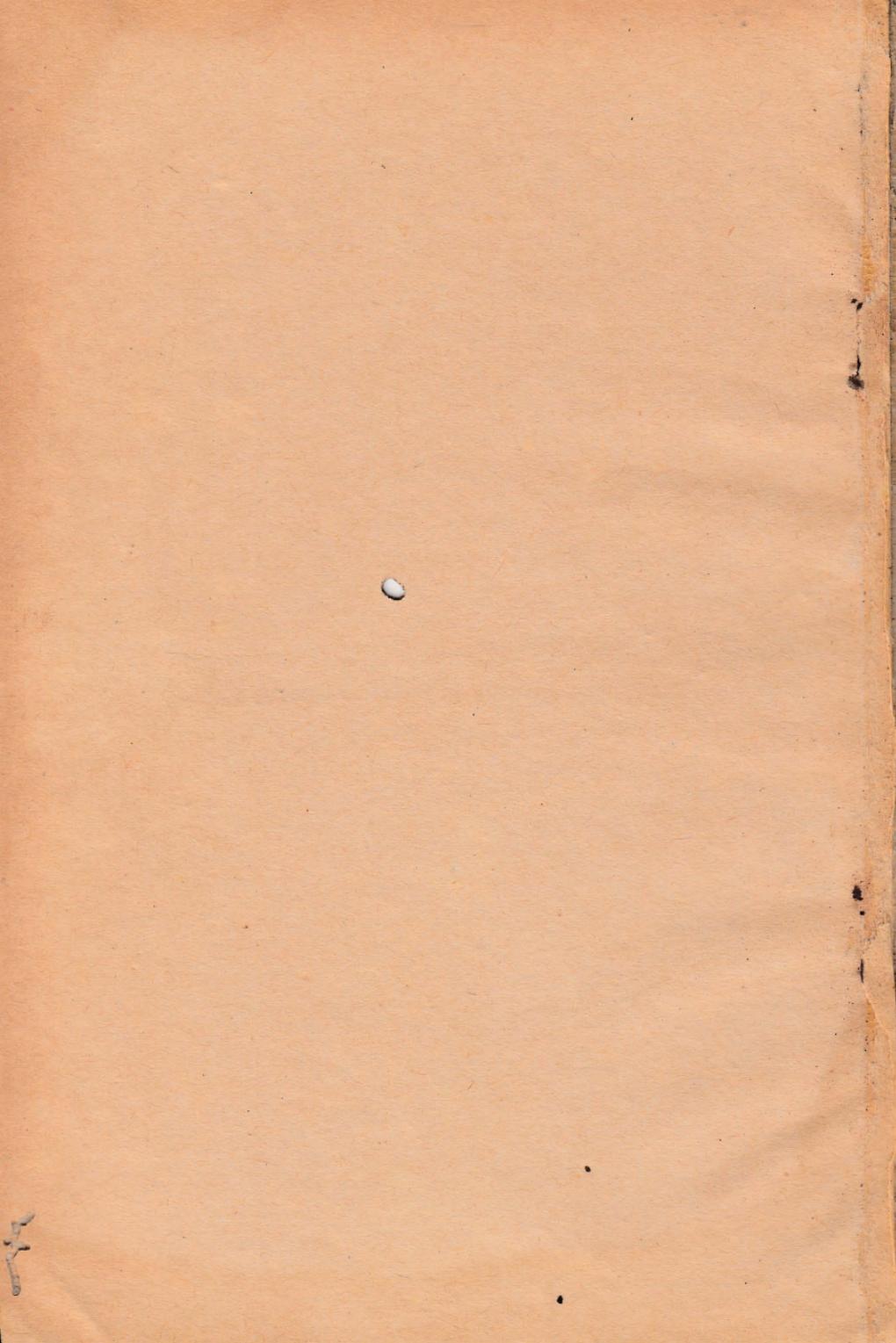
— நால் நயம் —

தொகுப்பாசிரியர்
இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்

வெற்றிமணி வெளியீடு
253 1/1 ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

கீரී மகையினிலே !

— நால் நயம் —

தொகுப்பாசிரியர்
இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்

வெற்றிமணி வெளியீடு
253 1/1, ஸ்ரான்லி வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

வெற்றிமணி வெளியீடு 3

வைகாசி, 1971

விலை: ரூபா 1-50

CRITICISMS
ON
POET V. KANDAVANAM'S
Keerimalaiyinile

Compiled by:
Rasikamani KANAGA. SENTHINATHAN

Published by:
VETTIMANI PUBLICATIONS
253 1/1, Stanley Road,
Jaffna.

May, 1971

PRICE: Rs. 1-50

சக்தி அச்சகம், மாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரை

இளைஞர்கள் மத்தியில் ‘வெற்றிமணி’ விளைத்துவரும் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சியையும் வளர்த்துவரும் இலக்கிய இரசனையையும் அன்பர்கள் அறிவர். வெற்றிமணியில் வந்த பயனுள்ள விடயங்கள் பலவற்றை அவ்வப்போது நூல் வடிவில் வெளியிட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் இலக்கியக் கட்டுரைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. மூன்பு பேராசியர் வ. பெருமாள் அவர்களின் ‘மக்கள் இலக்கியம்’ என்ற நூலை வெளியிட்டிருந்தோம். அந்த வரிசையில் கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்களின் கீரிமலையினிலே என்ற நெடும் பாடல்பற்றி அறிஞர்கள் ஆற்றிய சொற் பொழிவுகளையும் எழுதிய கட்டுரைகளையும் இன்று நூல் நயமாகத் தொகுத்து வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றன.

கீரிமலையினிலே - நூல்நயம் என்ற இத்தொகுதியில் வெற்றிமணிக்கு எழுதிய - எழுதுவித்த திறனுய்வுக் கட்டுரைகளை மட்டுமே சேர்த்துள்ளோம். கீரிமலையினிலே என்ற நூல்பற்றிப் பிற பத்திரிகைகளிலும் விமரிசனங்கள் வந்துள்ளன. அவை இத்தொகுதியில் இடம் பெறவில்லை.

ஸமுத்திலே திறனுய்வு நூல்கள் குறைவு: நூல்கள் வெளிவரும் அளவுக்கு அவைபற்றிய திறனுய்வுகள் வெளி வரவில்லை. வெளியீட்டு விழாப் பாராட்டுரைகளோடும் பத்திரிகை விமரிசனங்களோடும் ஒரு நூல்பற்றிய திறனுய்வு இக்காலத்தில் முற்றுப் பெற்றுவிடுகின்றது. விமரிசனக்கட்டுரைகளும் முதல் நூலைச் செவ்வனே படியாமல் படைக்கப்படும் அவசராயுக வேலைகளாகவே அமைகின்றன. இவற்றால் திறனுய்வுக்களை வளர்ந்து விடாது. ஆனாலும் இத் துறையில் கூட்டுறவுப் பத்திரிகைகள் விடாது. ஆனாலும் இத் துறையில் கூட்டுறவுப் பத்திரிகைகள் விடாது.

கையில் அடக்கமாகப் பணியுரிந்துவரும் 'கபிலர்' அவர்களின் சேவை கனமானது. அந்தக் காலத்திலே 'சமுகேசரி'யின் நூல் நயக் கட்டுரைகள் பெயர் பெற்றவை. அவ்விதம் திறனுய்வுத் துறையில் உருப்படியான ஒரு பணியை வெற்றிமணியும் இந்நூல் மூலம் ஆற்றியிருக்கின்றது என்பதே என்கோட்பாடு.

திறனுய்வுத் துறையில் வேருன்றி நிற்கும் தனி ஒரு மனிதர் இரசிகமணி கணக செந்திநாதன் அவர்கள் இந்நூலைத் தொகுத்துள்ளார்கள். கட்டுரை எழுதிய அறிஞர்கள் பற்றிய குறிப்பு ஒன்றையும் அவர்களே எழுதியுள்ளார்கள். இரசிகமணி அவர்களுக்கும் கீரிமலையினிலே பற்றிச் செம்மையான திறனுய்வுகள் செய்த அறிஞர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகும்.

முதல் நூல் ஆசிரிய கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்களின் திறன் வளர்க! வாழ்க!

ஆசிரியர்,
‘வெற்றிமணி’
யாழ்ப்பாணம்.

மு. க. சுப்பிரமணியம்

முன்னுரை

‘எங்கள் நாடு - எங்கள் நூல்கள் - எங்கள் எழுத்தாளர்கள்’ என்ற நோக்கத்தை முன்வைத்து இயங்கி வரும் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் முக்கிய உறுப்பினராகவும், இரண்டாண்டுகள் தலைவராகவும் இருந்து நன்முறையில் அதனைச் செயல்படுத்தியவர் கவிஞர் வி. கந்தவனம்.

அவர் படைத்த கவிதை நூல் ‘கீரிமலையினிலே’ என்பதாகும். யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் வெளியீடாக, அவ்வட்டத்தின் நாலாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவில் வெளியிடப்பட்டது அது. நூலை வெளியிடுவதோடு, பரவலாக அதைப்பற்றிப் பிரசாரங்கள் செய்யாமல் இருப்பது நம் மவர் குறை. இந்தக் குறையைப் போக்குவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் மேடைகளையும் பத்திரிகைகளையும் நன்கு யயன்படுத்தல் வேண்டும்; புத்தகக் காட்சிகளை ஏற்படுத்தல் வேண்டும்; விமரிசனங்கள் பற்பல முறையில் தொடர்ந்து வெளிவருதல் வேண்டும் என நாம் தீர்மானித்தோம்.

ஏற்கனவே அல்வாழூர்க் கவிஞர் மு. செல்லையாவிற் ‘வளர்பிறை’ என்ற நூலுக்குக் கவிதை வானிஸ் ஒரு வளர்பிறை என்ற சிறு விமரிசன நூலை நான் எழுதி வெளியிட்டேன். அப்படியே கவிஞர் ‘அம்பி’ அவர்களின், ‘அம்பிப் பாடல்’ என்ற சிறுவர் பாடலுக்கு அருமைக் குழந்தைகளுக்கு ஓர் அம்பிப் பாடல் என்ற விமரிசன நூலையும் இரசிகர்முன் வைத்தேன். அவற்றைப்போல் ‘எஸ்.பொ.’ அவர்கள் ‘வெண்சங்கு’ என்ற எனது சிறுகதை நூலுக்கு எழுதிய விமரிசனத்தை முன்னோடு என்ற நூலாக வெளியிட்டார். இவை, இலக்கிய இரசிகர்களிடையே ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்ச்சி, இன்னும் இப்படியான நூல்களை வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தூண்டியது.

ஈழத்திற் கவிதை நாடகம் எழுதும் கவிஞர்களும் மற்றும் நாடக ஆசிரியர்களும் நாடகம் மேடையிடும் பொழுதே நூலையும் வெளியிட்டுத் தகுந்த மதி ப்புப் பெறுகின்றார்கள். இவைகளைல்லாம் பொது மக்களை நமது இலக்கியத்தின்பால் திருப்பச் செய்யும் நன்மூயற்சிகளேயாகும்.

அந்த முயற்சிரின் ஒரு அம்சமாக இந்தக் ‘கீரிமலை யினிலே - நூல்நயம்’ என்ற நூல் வெளிவருகிறது. ஈழத் திலே ஒரு கவிஞரின் ஒரு படைப்புக்குப் பலர் எழுதிய விமரிசனக் கட்டுரைகளை ஒன்றுக்கி வெளியிடும் முதல் முயற்சி இதுதான். இதை நான் வெளியிடுவதிலே உண்மையில் பெருமைப்படுகிறேன்.

கவிஞர் சௌல்லையர், கவிஞர் ‘அம்பி’ ஆகியவர்களின் நூலுக்கு நான் எழுதிய விமரிசன நூல்களைப்போல, நானே ‘கீரிமலையினிலே’ என்ற நூலுக்கும் ஒரு விமரிசன நூல் எழுதி வெளியிடலாம் என்றே எண்ணினேன். எனினும் எனது உடல்நிலை இடம்தரவில்லை. அது மாத்திரமன்று. பலதுறைகளில் எழுதிவரும் பிரபல எழுத்தாளர்களில் ஒரு சிலர் இந்த நூலைப் பலவகையில் விமரிசனஞ்சு செய்தால் இன்னும் உபயோகமாக விருக்கும் என்றும் எண்ணினேன். உண்மையில் அது நன்றாக அமைந்து விட்டது.

கவிஞரின் பிறந்த ஊராகிய நுணுவிலில் நடந்த இந்தப் புத்தக அறிமுக விழாவுக்கு ஏராளமான பொது மக்கள் வருகை தந்து கவிஞரைப் போற்றினார்கள். அன்றைய கூட்டத்தில் இந்த நூலை விமர்சித்து நான் சொற்பொழிவாற்றினேன். அதன் சுருக்கத்தை ‘வெற்றிமணி’ப் பத்திரிகையில் முதலாவது விமரிசனக் கட்டுரையாக எழுதினேன். தொடர்ந்து யாழ்: திறந்த வெளியரங்கில் நூல் வெளியீட்டிலன்று பேசிய சொக்கன், ஏ. ரி: பொன்னுத்துரை, கவிஞர் காரை சுந்தரம்பிள்ளை என்ப

வர்களது பேச்சைக் கட்டுரை வடிலில் எழுதுள்ததேன். பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, கவிஞர் கதிரேசர் பிள்ளை, கவிஞர் சிவசம்பு என்போரும் கட்டுரைகள் தந்து உதவினார்கள். இக் கட்டுரைகள் அனைத்தையும் திரு. மு. க. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தமது 'வெற்றிமணி'ப் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வெளியிட்டார்கள்.

இந்த எழுத்தாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு துறையில் பிரசித்தமானவர்கள். ஈழத்தில் நன்கு மதிப்புப் பெற்றவர்கள். (இவர்களைப்பற்றிய குறிப்பினை அனுபந்தத் தில் பார்க்கவும்). எல்லோரும் ஆசிரியப் பணி புரிவவர்கள். போட்டியும், பொருமையும் மிகுந்து மற்றவர்களைத் தாக்குவதே ஈழத்து எழுத்தாளர் செய்யும் திருத் தொண்டு என்ற அவச்சொல்லை மாற்றியே தீரவேண்டும் என்ற நன்னேஞ்கால் உந்தப் பட்டவர்கள் இவர்கள். இவர்களுடைய ஒத்துழைப்புக்கு என்னுடைய நன்றி உரியதாகும்.

இந்த 'நூல் நயம்' என்ற நூல் உருவானதற்கு உண்மையாக ஒருவருக்கு நன்றி கூறவேண்டும் என்றால் அவர் 'வெற்றிமணி'ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திரு. மு. க. சுப்பிரமணியம் அவர்களேயாவர். யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் உப தலைவராக முன்பு இருந்தவர். தமது பத்திரிகையில் இக் கட்டுரைகள் தொடர்ந்து வரத் தாராளமாக இடம்கொடுத்தார். 'நன்றி' என்ற மூன்றெழுத்துள் அதை அடக்கமுடியாது. வெற்றிமணி வெளியீடாக அவர் இதை வெளியிடப் பொறுப்பேற்றமை இக் காலத்தில் ஒரு துணிவு தரும் செயலாகும்.

திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும், இந் நூலை அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த யாழ்ப்பனம், சக்தி அச்சகத்தார்க்கும் எனது நன்றி உரியதாகும்.

குரும்பசிட்டி,
1-5-71.

கனக. செந்திநாதன்

பொருளாடக்கம்

1. கம்பனீக் கண்டேன்
— இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்
2. உன்னத சமுதாயத்தை உருவாக்கிக் காட்டும்
காவியம் — சொக்கன்
3. உயரிய உத்திமுறைகொண்ட உன்னத
இலக்கியப் படைப்பு — ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை
4. கற்போர் குளித்தெழுவோர் கவிதையூற்று
— வள்ளாழூர் செ. சிவசம்பு
5. பழுமைக்கும் புதுமைக்கும் கவிதைப் பாலம்
— கவிஞர் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை
6. இலங்கு நூல் — பண்டிதர் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
7. வாய்ப்பான ஒரு வழிகாட்டி
— கவிஞர் செ. கதிரேசர்பிள்ளை

இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்

கம்பனைக் கண்டேன்!

‘கம்பனைக் கண்டேன்’ என்ற தலைப்பைக் கண்டதும், அன்பர்களே, அதிசயப்படுகிறீர்களா? அந்த அதிசயத்தில் எங்கே கண்டார்? எப்போது கண்டார்? ஆன் என்ன நிறம்? அவர் சொன்னதென்ன? என்று அடுக்கடுக்காக வினாக் களைக் கேட்க ஆயத்தமாகின்றீர்களா? கொஞ்சம் பொறுங் கள். விடயத்துக்கு வருகிறேன். கவிஞர் வி. கந்தவனம் எழுதி யாழ். இலக்கிய வட்டம் விவரியிட்டுள்ள ‘கிரிமலை யினிலே’ என்ற கவிதை நூலைப் படித்தபோதுதான் கம்பனைக் கண்டேன். கவிஞர் கந்தவனம் காட்டிய கம்பனைக் கண்டேன்.

‘வேற்றுமுகமும், வினைமுகமும் தோயுனர்க்கு மாற்று நகுலமலை வான்புனலுக்கு’ — கிரிமலைக்கு — கம்பர் ஏன் வந்தார்? நினைவு நாள் கொண்டாட்டமா? அல்லது நீள் பாவமறுக்கும் ஆடி அமாவாசைத் தீர்த்தமா? ஒன்றுமே யில்லை. ‘மன்னும் இயற்கையன்னை மடியினில் மண்டித் திணைத்திருந்து’ கவிஞர் கண்ட கற்பனைக் கனவில்தான் கம்பர் வந்தார். பேசினார். பேசினாரா? இல்லை; இல்லை. தன் உள்ளக் குழற்றை இடித்துரைத்தார்.

அன்பர்களே, உங்கள் முகம் சுருங்கக் காரணமென்ன? வெறுங் கற்பனைகளையும் கனவுகளையும் படித்துக்கொண்டிருக்க நாமென்ன வேலையற்றவர் என்கிறீர்களா? சரி; சரி. கனவுங் கற்பனையும் எந்த முறையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என அறியமுன்னர் அவசரப்படுகிறீர்களே. இக்கால ஈழத் தமிழரின் நிலை, கவிதா ரசனை, ‘வெறும் வாய்’ காட்டும் மேதைத்தனம், தமிழ் வள்ள களி ன்

பெருமை, சடையப்பர் மாண்பு, கம்பனைப் பற்றிய சரி யான மதிப்பீடு என்பவற்றைத்தான் தன் கனவுமூலம் களி ஞர் வெளிப்படுத்துகிறாரே யொழிய வெறும் ஆகாயப் புனுகுபுனுகவில்லையே. இவை உங்களுக்குத் தேவையில் லையா? செந்தமிழ்த் தென்புதுவை என்னும் திருநகரில் மிக்க மரங்கள் மேவுமொரு மாஞ்சோலையில், மகாகவி பாரதியின் கனவு ‘குயில்’ என்ற அமர காவியமாகப் பரிணமிக்கவில்லையா? பாரதிதாசனின் ‘சஞ்சிவி பர்வதத் தின் சாரல்’ ஒரு கற்பனைக் கனவு அல்லாமல் வேறென்ன? ‘கவிராய உலகிலே ஒருவனை ஒருவன் ‘என்ன செய் கிறுய்?’ என்று கேட்பது தவறு. ‘என்ன கனவு காண கிறுய்?’ என்றுதான் கேட்கவேண்டும்’ என்கிறார் ஒரு புகழ்பெற்ற கவிஞர்.

“சொல்லென்ற மலரிலே பொருளென்ற புது மதுச் சொட்ட” எனிமை, தெளிவு, ஆழம் என்பன தோன்றப் புதிய புதிய உவமானங்களோடு வெளிவரும் கற்பனை — கனவுக் கவிதை நமது இதயத்தைக் குளிர்விக்கும். அதற்கு நெருடவில்லாத கதை வேண்டும். நூறு பாடல்களுக்கு மேல் இந்த அவசர யுகத்திலே யாரும் இரசித்துப் படிக்க மாட்டார்கள். எனவே கவிஞர் சிறிய கதையாக எடுத்துக் கொள்கிறார்.

கிரிமலையிலே தான் இயற்கையில் திளைத்திருந்த சமயம் ஒரு பெரும் மன்னாக நீதிநெறி தவரூது ஆட்சி புரிவதாகக் கனவு காண்கிறார். சடையப்ப வள்ளல் வருகிறார். கம்பர் வருகிறார். தமிழ் – தமிழர் நிலைப்பற்றி எல்லாம் சம்பாசனை நடக்கிறது. இராமரும் சிதையும் வருகிறார்கள். விழிக்கிறார். ‘கிரிமலையினிலே நலந்தரும் கேணியருகினிலே, ஊருறங்கும் இருட்டில் இருப்பதை, உற்றுனர்ந்தே’ எழும்புகிறார். கதை அவ்வளவுதான். காதலோ சாதலோ திண்டாட்டமோ மன்றுட்டமோ இல்லாத கதை. கம்பராமாயனைக் கருப்பொருளைச் சுருங்

கிய வடிவிற் சொல்ல எடுத்துக்கொண்ட புதிய உத்தி
முறைக் கதை.

இந்த நூறு பாடல்களுள் கவிஞர் தம் ஆற்றலை எப்
படிக் காட்டியிருக்கிறார் என்பதுதான் கேள்வி. நூலின்
முப்பத்தெட்டாம் பக்கத்தைப் புரட்டுங்கள். கம்பர்
பெருமான் காட்சி தருகிறார்:

கலையொழுகு தமிழ்க் கடலே கனலாய்க் காற்றுய்க்
கரைபுரஞும் கற்பனையே கற்கக் கற்க
அலைகெழுமி அமிழ்தமெழ அதிலே தோயும்
அணைவரையும் அமரரென ஆக்கி நீன்று
தலைமைநிலை வகித்தினிது தமிழ்செய் கின்ற
தரனிபுகழ் காப்பியத்தைத் தந்தே எம்மைத்
தலைநிமிரச் செய்ததவப் பலை ரேரே
சங்கநிதி நீயெமக்கு வாழி வாழி!

“உளங்கொண்டு தெள்ளித் தெளிக்கும் பனுவல்”
எனக் குமர குருபரர் கூறுகிறாரே, அப்படியான செழுமை
யுடைய சொற்கள். ‘தமிழ் செய்தல்’ என்ற சொல் ஆழ
மும் அகலமும் கொண்ட சொல். பண்டி தமணி சி. க.
அவர்கள் இத்தொடருக்குச் செய்த வியாக்கியான்தை
எழுத இடம் போதாது. தமிழரைத் ‘தலை நிமிரச் செய்த
தவப் புலவர் ஏறு’ என்று கவிஞர் குறிப்பிடுவது அருமை
யாகவள்ளது.

சங்க நூல் படியாமலே சங்கப் புலவர் புகழ் பாடுவோ
ரையும், சிலம்பு கற்காமலே இளங்கோ புகழ் செப்புவோ
ரையும், யாழ் நூலைக் காணுமலே விபுலாநந்தர் கவிதாஞ்
சலி சொல்வோரையும், தொல்காப்பியத்தைத் தொடா
மலே கணேஷசயர் துதி இயற்றியவரையும் நாம் அறி
வோம். எல்லாம் கேள்வி அளவே. அவர்தம் கவிதைகள்
வெற்றுரவாரமே. உள்ளத்தைத் தொடவே தொடாது.
ஆனால் கவிஞர் கந்தவனம் கம்பராமாயணக் கருப்
பொருளை உள்ளடக்கிப் பாடுவதைப் பாருங்கள்:

ஆனகுல ராமன்தன் அடக்க மென்னே
 அன்புள்ள தம்பியின் பண்பு மென்னே
 சானகியின் கற்பென்னும் திண்மை என்னே
 தசரதரின் அறங்காக்கும் வாய்மை என்னே
 ஈன்மூழி கின்ற சிவன் நன்கு வந்த
 இராவணனின் இனையற்ற இசைதான் என்னே
 மாணமிகு வீடனனின் தனிமாண் பென்னே
 மாகும்ப கர்ணன்செய் நன்றி யென்னே!

என்றெல்லாம் பாத்திரங்களின் தனித் தன்மையைத்
 தொட்டுக் காட்டுகிறோர். ‘பராவு நலக் கைகேயி பாவிக்
 கோலம், படுகுணி மதிநுட்பச் சாலம் எல்லாம்’ என்று
 அவர் அடுத்துப் பாடும்போது சொற் பஞ்சமில்லாத் தன்
 மையைக் காண்கிறோம். “தங்குலத்தினைத் தூக்கிடும் தாம்
 பெனச் சகம் சிரிக்கப் பிறந்த விபீடனை” என்றெல்லாம்
 ஒரு சிலரால் தாழ்வுபடுத்தப்படும் விபீடனை கவிஞரின்
 பார்வையில் உயர்ந்து நிற்கிறோன். இப்படியாக எட்டுப்
 பாடல்கள். இந் நூலிலுள்ள எட்டுப் பாடல்களுமே இரசி
 கர்களுக்குப் பெருவிருந்து.

ஈழத்துப் படித்தவர்க்கத்தில் உள்ள பலரிடையே ஒரு
 முக்கிய குறை; ஒரு நூலையேனும் ஆதிமுதல் அந்தம்வரை
 முறையாகப் படிப்பதில்லை. ஏதோ, பரீட்சைகளுக்குப்
 படித்த சில பகுதிகளோடு சரி. அதை வைத்துக்கொண்டே
 ‘எல்லாம் தெரிந்த மன்னர்’களாகச் சரிக்கட்டிவிடுவார்
 கள்.

அதைச் சரியாக - பச்சைப்படியாக - இக்கவிஞர்
 காட்டியுள்ளார். “‘தண்டமிழ் ஈழநாட்டில் சலசலப் பதி
 கம்’ என்றும் “‘உங்களுக்கென்ன தம்பி உள்ளதே வாய்
 வாய்’ என்றும், “‘வாயினால் வெளுத்து வாங்கி வாழ்
 கிறீர்’ என்றும் ஈழ தமிழரின் இக் கால நிலையைத்
 தொட்டுக் காட்டிவிட்டு...

“மண்ணிலே மற்றை யோர்கள்
மாண்புறக் கற்ற தென்னே
அண்ணலும் நோக்கி ஞென்ன
றடியினை யன்றி வேறு”

“என்னதா னறிவர் பால
காண்டத்திற் பின்னர் உள்ள
மன்னுபேர் யுத்த காண்டம்
வடிவறக் கற்றுர் போன்று
இன்னுமோர் அடியைக் கண்டார்
இன்றுபோய் நாளை வாவென்
றுன்னுவார் இவற்றை விட்டால்
ஒன்றுமே அறிக் காதார்”

என்றும் இராமாயணத்தில் நம்மவர்க்குள்ள அறிவு நிலையைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இது உண்மை. ஆனாலும், நம் தாடு, நம் புலவர் பெருமக்கள் அவர்தம் தொன்று என்ற முனைப்பு அவரைவிட்டுப் போகவில்லை. உண்மையான கம்பராமாயண இரசனையை வளர்த்த பண்டிதமணி சி. க., புலவர்மணி பெரியதமிப்பிள்ளை, வித்துவான் வேந்தனார் என்போரைக் குறிப்பிட்டும் பாடியுள்ளார். இது நமக்கு ஆறுதலை அளிக்கிறது.

அன்பர்களே, மற்றைய கவிதை நூல்களில் இல்லாத ஒரு புதுமை இந்த நூலில் இருக்கிறது. நிமிர்ந்திருந்து கேளுங்கள். கீரிமலை புனிதமான இடம். பல புராண, இசி காச சம்பவங்களோடு தொடர்பு கொண்ட இடம். எடுத்த எடுப்பிலேயே, “‘கீரிமலையினிலே, நலந் தருங் சேணியரு கினிலே’” என்று தொடங்குகிறார் கவிஞர். எப்படிப் பட்ட கீரிமலை எனச் சாதாரண வர்ணனைகூட இல்லையே என்று நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் “‘மாலை மகள் வரைந்த ஒவிய வானத்தின்’” காட்சிகளைப் பாடத் தொடங்கும் ஆசிரியர் புதிய உத்திமுறையில் கீரிமலையோடு சம்பந்தப்

பாட்ட கதைகளை அந்திவானச் சிறப்போடு சேர்த்துப் பாடி யுள்ளார். நெஞ்சு பூரிப்பால் நிறைகிறது.

நகுலமுனிவர் கிரிமுகம் மாறியகதையையும், மாருதப்புரவீகவல்லி குதிரை முகம் மாறிய வரலாற்றையும் வானத்து முகில்கள் ஒளிரும் காட்சியில் கவிஞர் காண்கிறார்:

நீரினில் முழ்கியொரு - முனிவர்தங்
கிரி முகக் கோலம்
தீரமகிழ்ந்து சிவன்-கோபிலைச்
சேர்ந்து வணங்குதல் போல்

மாழுக வல்லியொரு - கேளியில்
வந்து வந்தே முழுகி
மாழுகத் தாமரையாய் - அட வங்கு
மாற மகிழ்வதைப் போல்

காண்கிறார். வெறும் வர்ணனையைவிட இவை சிறப்பானவை.

ஆசிரியரின் உவமானங்கள் புதிதானவை; பழையசயடிச்சான் காப்பியல்ல. செக்கச் சிவந்த வானத்தை ‘பாயிற் பனங்களி’ என்றும், வெண்மையும், செம்மையும் சேர்ந்த மேகத்தை ‘சாவகச்சேரி மண்ணை(வெண்மை) மேற்கினைச் சார்ந்த செம்பாட்டு மண்ணை (செம்மை) தூவியதோ கொணர்ந்து, வரிசையிற் சோழக மென்பது வாய்’ என்றும், நீலப் பட்டாடையிலே - பழுத்த - பலா வித் தக்காளியெல்லாம் சாலப் பிசைந்தது’போல் என்றும், ‘‘பொன்னிற மேனியிலே - குங்குமப் பொட்டினை வைத்துவிட்டு, பின்னர் அழிந்ததுபோல்?’ என்றும் கூறும் உவமானங்கள் மண்வாசனை வீசும் உவமானங்கள்; மனதைவிட்டு அகலாத உவமானங்கள்.

இவ்விதம் ஓவரு எந்தப் புலவரோ எழுத்தாளரோ கையாளாத புதிய புதிய உவமைகளை கவிஞர் வி. கந்த

வனம் கையாண்டுள்ளார்: பாயிற் பனங்களியும், பலா லித் தக்காளியும், சாவகச்சேரிப் புழுதி மண்ணும், அதற்கு மேற்காக உள்ள ஊர்களின் செம்பாட்டு மண்ணும் கவி ஞால் உயர்ந்த கவிதை உவமைகளாய் விட்டன. இவரை உவமைக் கவிஞரென்றே போற்றலாம்.

கதைச் சுருக்கம், இராமன் காட்சி, இராமாயணக் கருப்பொருள் நம்மவரது இராமாயண அறிவு, புராணக் கதைகளை வானத்துக் காட்சிகளோடு இயைத்த மாண்பு, உவமை நயம் ஆகியவற்றை இந்தக் கவிதை நூலிற் தொட்டுக் காட்டினேன். இன்னும் கூறலாம். பல வகைச் சந்த அமைப்புகள், ‘அண்ணலும் நோக்கினான்; அவனும் நோக்கினான்’ என்பதில்வரும் அவள்பற்றிய குறிப்பு, இராமர் சிதை என்போரது திருக்காட்சி, உயர்ந்த நகைச்சுவை என்பது பற்றியும் எவ்வளவோ கூறலாம். விரிவஞ்சி விட்டு விடுகிறேன். குறையில்லையா? என்று கேட்டால் ஒரே ஒரு குறைதான் என்னால் கூறமுடிகிறது. சில பாடல் களில் மோனையைவிட எதுகைக்குத்தான் கவிஞர் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார். அது அவர் பாணி. சொல்வளம் மிகுந்தவர் பாணி. அவ்வளவுதான்.

‘‘சிட்டுக் குருவி’’யில் தொடங்கி ‘‘இலக்கிய உலகம்’’ கண்டு ‘‘ஏனிந்தப் பெருமுச்சு’’ மூலம் புகழ்பெற்ற இக் கவிஞர் ‘‘கீரிமலையினிலே’’ மூலம் மக்கள் மனதில் நின்று நிலைப்பார் என்பதுண்மை. கவிஞர் கந்தவனம் வாழ்க!

12-5-70 இல் நுணுவிலில் நடந்த
‘கீரிமலையினிலே’
அறிமுக விழாவின்போது
பேசியது.

சொக்கன்

உன்னத சமுதாயத்தை உருவாக்கிக் காட்டும் காவியம்

கவிஞர் மக்களோடு பேசுவதற்கு வாயிலாகவும், கருவியாகவும் விளங்குதே கவிதையாகும். அகராதி யின் துணைக்கொண்டோ, பொழிப்புரை, கருத்துரை, விசேட உரைகளின் வாயிலாகவோ கவிஞரின் உணர்ச்சி யனுபவத்தை நாம் பெற்றுவிட முடியாது. கவிதையைப் படிக்கும்போது கவிஞரே நமக்குமுன்பு நின்று பேசுவது போன்ற பிரமை ஏற்படல் வேண்டும். இத்தகைய பிரமை ஏற்படவில்லையானால் அது தோற்று(க்) கவிதையே.

இவ் வரைவிலக்கணத்தினை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டு கவிஞர் வி. கந்தவணம் அவர்களின் ‘கீரிமலை யினிலே’ என்ற கவிதை நூலை நோக்கும்பொழுது அது வெற்றிப் பாதையிலே பீடுநடைபோட்டுச் சௌகிளின்றது எனத் தயங்காது கூறலாம். எளிமை, உணர்ச்சித் துடிப்பு, சொல்லாட்சி, கவிதா வேகம் என்பன அவரின் கவிதைகளிலே சுடர்விடுகின்றன.

‘பாட்டுத் திறத்தாலே இவ் வையத்தைப் பாலித் திட வேண்டும்’ என்று பாரதி தமது இஷ்ட தெய்வ மாகிய பராசக்தியை வேண்டினார். கவிஞர் கந்தவணம், தம இஷ்ட ஸுர்த்தியாகிய விநாயகப் பெருமானை நோக்கி,

“ தேங்கவிகள் நான்சொரிய வேண்டும்
— கேப்பவர்கள்

ஓனுயிரி ஸவைசவற வேண்டும்!
வான்மழையைப் போற்பொழிய வேண்டும்
— மண்ணிலதன்

மேன்மைக்கௌப் போல்வளர வேண்டும்! ”

என்று வேண்டிக்கொண்டு தமது கவிமலரை எம்முன் சமர்ப்பிக்கின்றார். அவரது வேண்டுகோளிலே தன்னல மற்ற பரந்த மனப்போக்குத் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. அவரின் கவிதா ஸட்சியமும் எமக்குப் புரிந்துவிடுகின்றது. தாம் வாழுஞ் சமுதாயத்தை நெறிப்படுத்துவதும், அதன் நல்வாழ்வுக்கு ஈடுவுவதுமாகிய உயர்ந்த நோக்கே அவரை இயக்குவதால், ஆங்காங்கே சமுதாயத்தின் குறைபாடுகளை இடித்துரைக்கக் கவிஞர் தவற வில்லை.

“ அற்றுப் போக வில்லை யின்னு
மாங்கி ஸத்தின் மோகம்
பற்று வைத்துத் தமிழூக் கற்றுப் பார்ப்ப தேனு மில்லை
பெற்ற பிள்ளை கட்கு வைக்கும்
பேருந் தமிழி லில்லை
உற்ற மேன்மை விற்று வாழு
ஓர்ம மற்ற காதி ”

என்று கந்தவனம் குழுறுகையில் அவரிலே, நோய்வாய்ப் பட்ட சமுகத்திற்குக் கசப்பு மருந்தைக் கொடுத்துப் பின்னி போக்கத் துடிக்கும் மருத்துவனின் தன்மையைக் கண்டு உருகுகின்றோம். இந்தப் பாடற் குளிசையைச் சூரணம் செய்து தமிழ்மக்கள் நாள்தோறும் மூன்றுதடவையாவது உண்டுவந்தால் அவர்களின் போலி நாசரிகப் பின்னி ஓரளவு நீங்கி ‘ஓர்ம’மும் பிறத்தல் கூடும்.

இவ்வாறு தாம் வாழுகின்ற சகோதர மக்கள் மீது சீரிக் கனமும் கவிஞரே, கனவுலகிலே, கம்பன்போல மிதந்து ஓர் உன்னத சமுதாயத்தை உருவாக்கிக் காட்டி, அவ்வுலகில் எம்மையும் வாழவைத்து மகிழ்விக்கின்றார்.

“ இன்மையென் வெப்பத்தினால்
வதங்கிட
எழைப் பயிர்களில்லை
புன்மைப் புயலடித்தே
ஒடிந்துபுல்
பூண்டுகள் வீழ்ந்ததில்லை ”

என்று செல்லும் அடிக்கை படிக்கையில், “அத்தகைய நாடொன்றில் வாழும் நாள் என்று வருமோ? ” என்ற எண்ணம் எவர் மனத்திலும் ஏற் படாமல் இராது. (‘இன்மை என்ற’ எனும் சொற்றெழுடரில் ஈற்று ‘ற’கரத் தைக் குறைத்ததற்குப் பதிலாக ‘இன்மையாம்’ என ஆக்கியிருந்தால், பொருட்பேறும், அநாவசியமான கெடுத்தல் விகாரமாகிய குறையும் ஏற்பட்டிராது; ஒரை நயமும் கூடியிருக்கும் என்பது என் கருத்து.)

மேலே நான் எடுத்துக் காட்டிய இரு பாடல்களும் கவிஞரின் நல்ல நினைவுகளுக்கு (‘நினைவு நல்லது வேண் கும்’ — பாரதி) எடுத்துக்காட்டுக்களாகும்; அவரின் உயர்ந்த கருத்துக்களுக்கு நற்சான்றுகளுமாகும். ஆனால், கருத்துக்களுக்கு வாகனமாகவும், உணர்ச்சிகளுக்குத் தாங்கியாகவும் இருப்பதோடு நல்ல கவித்துவம் நிறைவு பெற்றுவிடுதலில்லை. உயர்ந்த கற்பனைகளும், சிறந்த உவமை, உருவகங்களும், பதக்கத்தில் அமைந்த முத்துக் களைப் போலவும், கவிதைகளினிடையே ஆங்காங்கே அளவுகணக்காகத் கலங்குதலும் வேண்டும். கந்தவனத் தின் கவிதைசளிலே இவ்வமிசங்களையுங் காணக்கூடியதா யிருக்கிறது

“ கஞ்ச மலர்க்குளத்திற்
 சூரிய
 காந்திக் குடங்கள் கொண்டு
 வஞ்சிக் கொடிகள்தண்ணீர்
 அன்ளிப்பயிர்
 வார்க்க நடப்பதுவாய் ”

என்னும் பாடலடிகளில், இத்தகைய உருவகச் சிறப்புக் களைக் காணலாம்.

கவிஞர் கந்தவனம் சிறந்த கவிஞர் மட்டுமல்லர், அவர் ஒரு நுட்பமான சுவைவருமாவர்.

“ அண்ணலும் நோக்கினுன் ஆனும் நோக்கினுள் ”
 என்ற கம்பனின் அடியில் அண்ணல் என இராமனுக்குச் சிறப்பும், சீதைக்கு அவள் என்ற சாதாரணத் தன்மையுங் கொடுக்கப்பட்டமைக்கான வியாக்கியானத்தை,

“ அண்ணலில் அடிமை யானுள்
 ஆதலால் அவளாய் நின்றுள்ளு ”

என்ற அடியிலே, சிறப்புறக் காட்டுவதன் மூலம் கண்டுணரலாம்.

இத்தகைய நல்ல கவிதையம்சங்கள் யலவுங் கொண்ட ‘கிரிமலையினிலே’ என்னும் கவிதை நூல், நவீன கவிதை களைச் சுவைப்போர்க்கு ஓர் அருவிருந்தாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதனை யாத்துத் தந்த கவிஞர் கந்தவனம் எமது பாராட்டுக்கு உரியவர். அவர்தம் கவித்துவாம் வாழ்க!

14-3-70 ல் யாழ்ப்பாணம் திறந்தவெளியரங்கில் நடந்த யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் ஆண்டுவிழாவில் இடம்பெற்ற ‘கிரிமலையினிலே’ வெளியீட்டு நிகழ்ச்சியில் ஆற்றப் பட்டது.

ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை B. A.

உயரிய உத்திமுறை கொண்ட உன்னத இலக்கியப் படைப்பு

நீல நிற உடையணி ந் து, ஓடையைப் போல் ஓடி
அசைந்து தாளவையத்துடன் ஆடுகின்றனர் அரிவையைர் அறு
வர். மெல்லென நெளிந்து வளைந்து செல்லும் அருவியைக்
காட்டும் பாவணையில் மிளிர்கிறது அவர்களின் குழைவும்
வளைவும். ஆமாம். பெயர்பெற்ற மகாவலிக் கீத நாட்டியா’ என்ற நாட்டிய நாடகத்தின் ஆரம்பந்தான் இது.

சிற்றேடைகள் சேர்ந்து பெருங்கிளைகள் தோன்றும்
வேலை தண்ணீரின் பிரவாகம் துரிதகதி அடைகிறதல்
லவா? பல வரிசைகளாய் ஆடிவரும் மங்கையரின் சங்க
மிப்பும் அவர்களின் குதி மிதியுடன் அமைந்த துரிதகதி
ஆடலும் மேற்கூறிய நிலையைத் தத்ருபமாய்க் காட்டு
கின்றன.

இதற்கிடையில் ---

நிஜ ஓடைக் கருகே, ஒரு நினைவோடை. வில்லும்,
அம்பும், சட்டியும், வாளும் மோதிடும் சப்தம். குருதி
யின் செம்மைபடிந்த முண்டங்களின் சிதறல், வீரக் கனல்
தெறிக்கும் கோரப்போர்; ராம ராவண யுத்தம்; ஆமாம்.
கதகளியின் நிழல் படிந்த ஒரு கோர தாண்டவம்.

வின்னர் ---

கண்டிக்கு அணித்தாய்க் கரைபுரண்டு ஓடிவரும் மகா
வலியின் கோலக் காட்சி. அவ்வேலை விகாரையைக் காண்
கிறோம்; புத்த சிலையைக் காண்கிறோம்; பிரமிக்கவைக்கும்
பெரலூராப் பெறு ஸ்மாவையுங் காண்கிறோம். நிஜமாக
வல்ல; நர்த்தன ரூபத்தில்தான்.

பாய்ந்துவரும் மகாவலியின் பாய்ச்சலை மட்டும் காட்டுவதுடன் விட்டுவிடாது, அதனை மெருகூட்டும் வகையில் புதியதோர் உத்தியைக் கையாளுகிறார் நட்டுவாங்கம் செய்த கலீஞர். மகாவலி ஊடுருவிச் செல்லும் பிராந்தியங்களுடன் தொடர்புடைய பண்டை இலக்கிய இதிகாச சம்பவங்களையும் ஆடல் மூலம் இணைத்து ஒரு பூரண கலா ரூபத்தை இந்த நாட்டிய நாடகத்துக்கு அளிக்கிறார் கலீஞர். இந்த உத்திமுறை நல்ல உத்திமுறை; உயரிய உத்திமுறை; என் சிந்தையைக் கவர்ந்த உத்திமுறை.

இத்தகைய உன்னத உத்தியை - படிப்போரைப் பிடித்தீர்க்கும் ஓர் உத்திமுறையைக் ‘கீரிமலையினிலே...’ என்ற காவியத்தில் அழகாகக் கையாண்டுள்ளார் கவிஞர் கந்த வனம் அவர்கள்.

கீரிமலையினிலே, கேணியருகினிலே, பூரி தத நிலையினிலே தன்னையே மறக்கிறார் கவிஞர். மகாவலி கங்கை போல, அவர் மனத்திலே நீண்ட பெரிய நினைவோடை ஊற்றெறுக்கிறது. மெல்லென அசைகிறது; பாய்கிறது; கட்டுமீறிக் கரைப்புரண்டு ஓடுகிறது; உணர்ச்சி அலைகளையும் வீசுகிறது. இந்த நினைவோடையில் மிதக்கும் விடயங்கள் காத்திரமானவை; கருத்து மிக்கவை; கலா ரூபம் பெற்றவை; எமக்கு அவசியம் வேண்டியவை.

வேந்தனைப்போல் கொலுவிருக்கும் கவிஞர், சாதி வேறுபாடில்லாத ஒரு சமுதாயத்தை அமைக்கின்றார். தமிழுக்காய்த் தலை ஈந்த வள்ளலைவிட ஒருபடி கூடவே அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கின்றார்; தற்பெருமையும் கொள்கின்றார். இவ்வேளை, நினைவோடை சுற்றி வலம் வருகிறது. சடையப்பவள்ளலை, பாரியை, ஓரியை, காரியை, அதிகமானை, பேகனை, நள்ளியை, வள்ளல் குமண்ணை எல்லாம் நினைவு கூரும் கவிஞர் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை இராமநாத னுக்குப் பின் தமிழ் வளர்க்க வாரிவழங்க யார்தான் பிறந்தார், என அங்கலாய்க்கிறார்.

சடையப்பவள்ளை வலம்வந்த ஒடை இப்போ கம் பனை அணுகுகிறது. இதனால், அடக்கமுள்ள இராமன், அன்புமிக்க தம்பியர், கற்பின் கனலி சீதை, அறங் காத்த தசரதன், இசைவல்லுநன் இராவணன், மான மிகு விபீடனன், நன்றி மிக்க கும்பகாரணன், மற்றும் கூனி, கைகேயி ஆதியாம் பாத்திரங்கள் பற்றிய என்னம் - கம்பனை நாடக இயக்குநனுய்க் கவிஞருக்குக் காட்டுகிறது. இத்தகைய கவிவாணனின் கவித்துவத்தை ஈழத்தில் உண்மையாக உணர்ந்தவர்கள், உரைகள் மூலம் இரசனையை வளர்த்தவர்கள் உண்டா? என்ற வினாவுக்கு விடைபகர்வார்போல் பண்டிதமணியும், பெரியதம்பிப்பின் கௌடியும், வித்துவான் வேந்தனாரும் கவிஞரின் முன்னே காட்சியளிக்கின்றனர்:

‘கண்டவன் ஒருவன் உள்ளான்
கம்பனைக் கருத்து வைத்துப்
பண்டித மனிநற் கங்கை
பாய்ந்துசெய் தொண்டைப் போலே
உண்டுதொல் புகழி ராமன்
உன்னத வமிழ்தை யள்ளிக்
கொண்டுவந் துலகத் தார்க்குக்
குவிக்கிறுன் குவிக்கிறனே’

‘சிறந்தனற் தத்து வத்தைத்
தெருவெலாம் முழக்கஞ் செய்யப்
பிறந்தவன் பெரிய தம்பிப்
பெருமையும் வாழ்க மாதோ’

‘மெத்தவே கற்ற மேதை
மேன்மைகொள் நயங்கள் கூறும்
வித்துவான் வேந்த னாரும்
விண்ணவ ஞகே ஞனே!’

என்னும் அடிகள் கவிஞரின் நினைவோடையில் எழுந் தடிக்கும் இன்ப அலைகள். நம் நாட்டு எழுத்தாளர்கள்

மேலுள்ள கவிஞரின் அயரா அபி மானம், உளத்தில் கிளர்ந்தெழும் தேசிய உணர்ச்சி எனக்குப் பிடித்த அரிய அம்சங்களாகும்.

ஈழநாட்டின் சலசலப்பு, நிறைகுடமாய் இன்றி சண்டைகள் பிடித்து வீணே தாழ்வுறும் தன்மை, போலி வாழ்க்கை, நெஞ்சுடன் ஓட்டாத போலித் தமிழ் உணர்வு, படிக்காமலேயே படித்தவர்போல் நடிக்கும் பான்மை போன்ற பல சிந்தனை அலைகள் இவ்வோடையில் தோய் பவரைச் சிந்திக்க வைக்கிறது; சீர்பெறச் செய்கிறது. தமிழ் மீது கொண்ட ஆராக் காதல் இக் காவியத்தின் கருப் பொருளாய் அமைந்தாலும் அதைக் கவிஞர் அழகுறக் காட்ட—கலாரூபம் கொடுத்துக் காட்டக் கையாண்ட முறைதான் இக் காவியத்தின் ஓசை அம்சமாய்த் தெரி கிறது. இதில்தான் கவிஞரின் தனித்துவம்—சயமுத்திரை பளிச்சென்ற தெரிகிறது. கருவா? உருவா? என்று குட்டை குழப்ப விரும்பவில்லை. காவி யத்தை அமைத்திருக்கும் புதிய உத்திமுறை இனிக்கிறது; இன்பம் அனிக்கிறது என்று சொல்லிவைக்க ஆசைப்படுகின்றேன்.

அது மட்டுமா?

கிணுகிணுப்பை ஊட்டவல்ல தலைப்பு, உலகுக்கு முற்றி மூம் புதிய உவமைகள், எதுகைச் சிறப்பு வாய்ந்த கவிதைகள், எழுச்சிமிக்க அறிவுரைகள், ஏன்? நூல் அச்சிட்டிருக்கும் விதம்—எல்லாவற்றிலுமே ‘புதுமை’ கொலுவிருக்கின்றது.

போற்றப்படவேண்டிய காவியம். தமிழர் பெருமைப் படவேண்டிய உன்னத இலக்கியப் படைப்பு!

14-3-70ல் யாழ்ப்பாணம் திறந்தவெளியாங்கில் நடந்த யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் ஆண்டுவிழாவில் இப்பெற்ற ‘கிரிமீஸினிலே’ வெளியீட்டு நிகழ்ச்சியில் ஆற்றிய உரை.

வள்ளாயூர் செ. சிவசம்பு, B. Sc.

‘கீரி மலையினி லே’

கற்போர் குளித் தெழுவோர்
கவிதையூற்று!

கீரிமுகந் தந்த கோர உருவாலே உள்ளம் கவலையால்
வாடிடும் போதில் ஆரும் விரும்பும் அழகு முகந்தன்னை
அன்று அளித்து இன்பத்தை வாரி வழங்கியது கீரிமலை.
மனிதனுடைய உருவிலும் உள்ளத்திலும் மண்டிக்கிடந்த
குறையை மாற்றி நிறுவனித்தது கீரிமலையின் புனித
தீர்த்ததமென்று புராணம் புகலுகின்றது. கீரிமலை யென்
ரூலே குறை தீர்த்த இடம்; குறை தீர்க்குமிடம் என மக்கள்
மதிக்கிறார்கள் — துதிக்கிறார்கள்.

தமிழ்க் கவிதைத் துறையிலும், கவிதையைப் படைக்
கும் கவிஞரின் உள்ளத்திலும் ஒரு குறை இருக்கின்றது.
கவிதை என்றால் என்ன? அது எத்தன்மையது? என்பதை
அறியாத, அறியும் ஆற்றலில்லாத அரைகுறைகளைல்லாம்
கவிதை புனையத் தொடங்கித் தமிழ்க் கவிதையின் முகத்
தையே கீரிமுகம் போல் கோரமுறச் செய்து விட்டனர்.
அதனால் தமிழ்த்தாயின் துயர்துடைக்க, தமிழ்க்கவிதைக்கு
ஏற்பட்டிருக்கும் களங்கத்தைத் துடைத் தெறியக் கீரிமலை
நீரூற்றைப் போல் தூய்மையும் புனிதமுமுள்ள கவிதை
யூற்றைக் கீரிமலையினிலே என்ற நூலின் மூலம் தமிழ்த்
தாய்க்கு அளிக்கின்றார் கவிஞர் கந்தவனம்.

கவிதை என்றால் என்ன? இனிமை யென்றால் என்ன
வென்று யாராவது கூறமுடியுமானால் கவிதை என்றால்
என்ன வென்றும் கூறிவிட முடியும். இனிமையை எங்களால்
உணரமுடிகின்றது. ஆனால் அதை உரைக்க முடியவில்லை.
கவிதையும் அத்தன்மையதே.

இனிப்புச் சவை தெவிட்டக் கூடியது: ஆனால் கவிதை சவைக்கச் சவைக்கத் தெவிட்டாத பேரின்பத்தைத் தர வல்லது. உள்ளத்திற்குச் சலிப்பேற்படுத்தாது, படிக்கப் படிக்க மேலும் படிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை ஊட்டுவதே கவிதை.

கவிதை படிப்பவர்களது ஊனிலும் உயிரிலும் சுவற் வேண்டும். அத்தகைய இனிய கவிதைகளைத்தான் கவிஞர் கள் இயற்றவேண்டும். கவிதையைப் படிப்பவர்களுடைய ஊனுயிரில் சுவறும் தன்மையற்ற ஜெறும் சொல்லடுக்குக் கொல்லாம் கவிதையாகி விட முடியாது.

விசம்பிற்றுளி வீழ்ந்தாற்றுன் பசம்புற்றலை காண முடியும். உலகில் பசுமை தோற்றுவதற்கு விசம்பின்மழை வேண்டும். உலகில் தோன்றும் பசுமை உலகத்து மக்களுடைய உள்ளங்களி வெல்லாம் பசுமையைத் தோற்றுவிக்கும். மனித உள்ளங்களிலே உயர்ந்த இலட்சியங்கள், ஒப்பற்ற நற்பண்புகள், செப்பரிய நல்லறங்கள் ஆகிய பசுமை தோன்றுவதற்குக் கவிதைமழை உதவவேண்டும். கவிதை மனித உள்ளங்களைப் பண்படுத்தும் பெற்றியதாய்ப் பொலியவேண்டும்.

நாதம் சக்தியின் வடிவம். சொல்லுக்கு ஆற்றலுண்டு. அதுதான் மந்திரம். ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்ட ஒசையும் பொருளுமூள்ள சொற்கள் மனிதரை மட்டுமல்ல இயற்கை யையே ஆட்டுவிக்கும் ஆற்றலுடையன. கூன், குருடர், செவிட்ரெல்லாம் சக்தி குறைந்தவர்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஆற்றல் கொடுப்பதாய் அமையவேண்டும் கவிதை.

தேன் கவிகளைப் படைக்கின்ற கவிஞர்கள் ஒரு கோன். கவிஞர்கள் கவிதைகள் என்ற சட்டங்களை — மந்திரிகளை — படைகளை — நீதிநெறிகளை — பொருள் வளத்தைவைத்து மனித குலத்தையே ஆளுகின்ற ஒரு மாபெரும் மன்னனு வான் என்று பின்வரும் கவிதையின் மூலம் கவிதை என்றால்

என்ன? கவிஞர் என்றால் யார்? என்பதற்கு விளக்கங்கொடுக்கிறார் கவிஞர் கந்தவனம்:

தென்கவிகள் நான்சொயிய வேண்டும்
— கேட்பவர்கள்
ஊனுயிரி லவைசுவற வேண்டும்!
வான்மழையைப் போற் பொழிய வேண்டும்
— மண்ணிலதன்
மேன்மைகளைப் போல்வளர் வேண்டும்!
கூன்குருடர் செவிடர்களுக் கெல்லாம்
— வலிமைதரும்
பான்மையிலென் பர்ம்டமைய வேண்டும்!
கோன்கவிகள் கொண்டுபுவி யாள
— ஆஸாமுகன்
கூடவிருந்த தேயருள வேண்டும்!

‘தெய்வம்’ ஒப் பற்றது; உன்மையானது; துயர் துடைத்து உயர்வளிப்பது. அதுபோலக் கவிதையின் பொருளும் தெய்வீகத் தன்மையுள்தாய் இருக்க வேண்டும். ‘தெய்வம்’ ஆருமிர்களை யெல்லாம் ஈர்க்கின்ற – தன்னுடன் பிணைக்கின்ற தன்மையுடையது. அதுபோலக் கவிதையும் கற்பவர் கேட்பவர் உள்ளங்களைப் பிணைக்கத் தக்க அணியுள்ளதாக விளங்கவேண்டும்.

பல்லக்கிற் செல்லும் வேந்தன் கம்பீரமாகச் செல்கின்றன; கஷ்டமின்றிச் சொகுசாகச் செல்கின்றன. மன்னனின் ஆலைக்கு அடிபணிந்து, அவனுடைய மேன்மையை உணர்ந்து நால்வர் அவனைத் தம் தோள்மீது சுமந்துசெல்கின்றனர். அதுபோலக் கவிதையும் கம்பீரமான உருவு அமைப்பும், ஓசை நயமும், பொருட் சிறப்பு முடையதாக இருக்கவேண்டும். மன்னன் சொகுசாகச் செல்வதுபோல் கவிதையும் படிப்பதற்கு எளிமையாக இருக்க வேண்டும். மன்னனின் ஆலையை, மேன்மையை, மாண்பை, மக்கள் போற்றுவதைப் போலப் போற்றப்படக் கூடிய மாண்பும் ஆற்றலும் அழகும் உடையதாய்க் கவிதை மிலிரவேண்டும்.

“
 சொல்லுக்குள் தெய்வப் பொருள் வைத்து
 — நெஞ்சைத்
 தொட்டுப் பிணைக்கு மனியிட்டுப்
 பஸ்லக்கில் வேந்தன் பவனியை
 — ஒத்த
 பாட்டுப் பிறந்திட வேண்டுவேன்.”

என்ற அடிகளின் மூலம் கவிதை எப்படி அமையவேண்டு
 மென்று எடுத்தியம்புகின்றார் கவிஞர்.

தமது கடவுள் வணக்கக் கவிதைகளின் மூலம் கவி
 தைக்கும் கவிஞருக்கும் விளக்கங் கொடுக்கின்ற கவிஞர்,
 இன்று ஈழ வளநாட்டில் வாழின்ற தமிழருடைய உள்
 எப் பாங்கிலும், வாழ்க்கை முறையிலும், பண்பாட்டிலு
 முள்ள குறைபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றை அகற்
 றும் நோக்குடனேயே இந்நாலை யாத்துள்ளார்.

�ழ நாட்டில் வாழுகின்ற தமிழரில் பலர் நாட்டுப்
 பற்றும் மொழிப் பற்றும் அற்றவர்கள்; சுயநலத்திற்காக
 இனக்கையே காட்டிக் கொடுப்பவர்கள்; சொல்லில் நேர்
 மையும் கொள்கையில் உறுதி யும் அற்றவர்கள்; சாதி
 வெறியினாலே இன வொற்றுமையைக் கெடுப்பவர்கள்.

தாங்களாக ஒரு நல்லகாரியம் செய்ய மன்வரமாட்டார்கள். ஆனால் யாராவது ஒருவர் செய்கின்ற காரியத்
 தில் குற்றம் காண வேண்டுமென்ற நோக்க முடையவர்
 கள் ஈழத்தமிழரிற் பலர். இத்தகையவர்கள் யாருமற்ற
 ஒருசமுதாயம் உருவாக வேண்டுமென்ற கவிஞரின் பெரு
 நோக்கு அவருடைய கவிதைகளிலே புலப்படுகிறது.

“சாதி சமயத்திலே
 வேற்றுமை
 சாதிப்ப வர்களில்லை
”

“நாட்டுப்பற றற்றவர்கள்
இனத்தினைக்
காட்டிக் கொடுப்பவர்கள்

... ”

“தன்னலப் பேய்க் கணங்கள்

... ”

“காணும் செயலிலெல்லாம்

ஒருகுற்றம்
காணத் துடிப்பவர்கள்”—

“ ”

பதவிக்குக்
கெஞ்சி அலைப்பவர்கள்

... ”

யாரையும் காணவில்லையாம் தனது அரசாட்சியிலே
கவிஞர். கவிஞர் காணுகின்ற இலட்சியக் கனவு நம் ஈழ
வளநாட்டிலே ஈடேறுமா?

தமிழர்களிற் பலர் தாய்மொழிப் பற்றற்றவர்கள்;
இன உணர்வு இல்லாதவர்கள். ஆங்கிலேயருடைய ஆட்சி
மறைந்து இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் ஆங்கில
மோகம் இன்னும் அவர்களை விட்டுப் பிரியவில்லை. நாம்
தமிழர் என்ற தன்மான உணர்வு எள்ளளவும் அற்றவர்
கள். பெற்ற பிள்ளைக்குக்கூட அழகு தமிழ்ப் பெயர்களை
வையாது அந்நிய மொழிப் பெயர்களையே சூட்டுகின்ற
இழிசெயலைக் கண்டு கவிஞர் உள்ளம் குழுறுகின்றார்:

“அற்றுப் போக வில்லை யின்னு
மாங்கி வத்தின் மோகம்
பெற்ற பிள்ளை கட்கு வைக்கும்
பேஞ்சும் தமிழி வில்லை
உற்ற மேன்மை விற்று வாழும்
ஓர்மமற்ற சாதி”.

தங்களுடைய மேன்மையை, மானத்தை விற்றுவாழுகின்ற துணிவற்ற இனமென்று எள்ளி நகையாடுகின்றார்களினால்.

சமவள நாட்டிலே இன்று தங்களைக் கவிஞர்கள் என்றும் அறிஞர்கள் என்றும் கதாசிரியர்கள் என்றும் சொற் பொழிவாளர்கள் என்றும் பிதற்றுகின்ற அனேகர் ஆழ அகலக் கற்காது, வெள்ளாடு போல் நுனிப்புல் மேய்ந்த வர்கள் என்பதை ‘அண்ணலும் நோக்கினால் அவனும் நோக்கினால்’ என்ற அடியையும் ‘இன்று போய் நாளை வா’ என்ற அடியையும் மட்டும் கம்பராமாயணத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டும் தன்மையின் மூலம் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கற்ற பண்டிதர்கள் இன்றைய இலக்கியங்களை ஏற்றுத்துப் பார்ப்பதில்லை. எளிமையான சொற்களிலே எவர்க்கும் விளங்கக்கூடிய முறையில் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களை அவர்கள் இலக்கியங்களாகக் கருதுவதில்லை. பொருள் விளங்காச் சொற்களை வைத்துக்கர்ண கட்டுரமாகப் படைக்கப்படும் பாடல்களைத்தான் அவர்கள் இலக்கியமாகக் கருதுவர். அப் பாடல்களுக்கு இல்லாத பொருளை யெல்லாம் காண்பதற்கு அகராதியை வைத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்வர். அத்தகைய பண்டிதர்களைக் கல்லிலே நாரூரிப்பவர்களாகவும், சுலையை விட்டுத் தோலைக் காந்துபவர்களாகவும் பின்வரும் பாடலிலே இடித்துரைக்கின்றார்:

“கல்லிலே நாரு ரித்துப்
பொருளினைக் காண வேண்டாம்
சொல்லதன் சுலையை விட்டுத்
தோலினைக் காந்த வேண்டாம்.”

பழமையில் மூழ்கிய பண்டிதர்கள் புதுமை இலக்கியங்களை ‘உதென்ன இலக்கியமென்று’ இழித்துரைக்கின்றனர். முற்போக்கு வாதிகளென்று தங்களைப்பற்றித்

தம்பட்ட மடிப்பவர்கள் தங்களுடைய முற்போக்குக்கு முரண்பட்ட இலக்கியங்களை இலக்கி யங்களாக மதிப்பில்லை; பிறப்போக்கு வாதிகளின் பிதற்றல் என்று படித்துப் பாராமலேயே நூக்கி ஏறிந்துவிடுவர். ஒரு படைப்பைப்பற்றித் திறனுய்வு செய்வதற்கும் பலதகைமைகள் அவசியம். அத் தகைய தகைமைகள் எதுவுமில்லார் ஒரு படைப்பைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கூறுவது தகுதியானதோ?

“...
மேவறு நயங்கள் யாவும்
சிக்கறத் தேர முன்னர்
ஏக்கருத் கேளும்கூறல்
தக்கதோ தற்கும் வாய்ந்த
தகைமையென் ரென்றுண் டன்றே?”

அடுப்படியில் சமையல் வேலை செய்வதற்குஞ் சில அடிப்படை அறிவு வேண்டும். அந்த அறிவில்லாதவர் ஆக்குகின்ற உணவு யாரும் உண்ணத் தக்கதாக இருக்க மாட்டாது. அடுப்படியிலே சமைப்பதற்கே அறிவுவேண்டுமென்னும்போது ஆக்கப்பட்ட இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆய்வு நடத்துவதற்கு எத்துணை அறிவு வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஒரு நூலைப் படைப்பதற்கும், அவையிலே ஆடுவதற்கும் பாடுவதற்கும், இவை போன்ற பிற கலைகளுக்கும் ஒரு தகுதிவேண்டும். அதுபோல, ஒரு நூலைப் படிப்பதற்கும், படித்ததை நுனுக்கமாக ஆராய்வதற்கும் தகைய வேண்டும் என்பதை

“ஆக்கநூ ஸாடப் பாட
அவையிலே யேறிப் பேச
நீக்கினெஞ் சமுக்குந் துண்பும்
நேர்மையை நாட்ட வல்ல

மீக்குறு கலைட் கெல்லாம்
வேண்டுவான் தகைமை போன்று
நோக்கிட நுனுகித் தேர
நுகர்ந்திடத் தகைமை வேண்டும்.”

இன்று பேனை பிடித்தவரெல்லாம் தம்மை எழுத் தாளர் என்றும், திறனுய்வாளர் என்றும் தம்பட்ட மடிக்கிறூர்: இந்நிலை நீடித்தால் தமிழ் மொழியில் தர மான எழுத்துக்களும், திறனுய்வுகளும் தோன்றமாட்டா. ஆகையால் திறனுய்வாளனுக்கும் ஒரு தகைமை வேண்டுமென்று கவிஞர் கூறுகின்றார்.

‘கொதிகலம் போன்ற நெஞ்சங்’ கொண்டவர் தங்க ஞக்குப் பிடியாதவர்கள் படைக்கின்ற இலக்கியங்களைத் தரமானவையாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். தமது கொள்கையுள்ளவர் படைப்பதுதான் தரமான இலக்கிய மென்பர். அப்படிப்பட்ட விமர்சகருடைய கூற்றுக்களைப் பக்தியோடு ஏற்றிப் போற்றுவார்கள் அவர் வழிச் செல்வோர். அதனால் திறனுய்வே பாழாகிவிடும்.

பித்த நா உள்ளவருக்குத் தித்திப்பான பாலும் கைக்கும். அதேபோல ஏதாவதொரு ‘போக்குப்’ பித்தம் பிடித்தவர்களுக்கு எல்லாச் சிறப்பம்சங்களையும் கொண்ட இலக்கியத்தின் சிறப்புத் தெரியவே மாட்டாது. இப்படிப் பட்டவர்கள் திறனுய்வாளர்களா?

“...
கொதிகலம் போன்ற நெஞ்சங்
கொண்டவர் மொழிவ தெல்லாம்”

“பக்தியோ பேற்ப ராலே
பாழ்க்கவத் திறனிங் கென்பேன்
பித்தநா வதற்கு நன்கு
தித்திக்கும் பாலுங் கைக்கும்”

வைத்தெலாத் திறனும் யாத்த
 வித்தைதநூற் பொருளும் பாங்கும்
 இத்தகைப் பான்மை யோர்க்கு
 எட்டுமோ இவர்கள் யாரோ?"

திறனுய்வாளர் பக்கம் சாராத வராய், தமது கொள்கையென்ற கறுப்புக்கண்ணுடியின் மூலம் பார்க்காத வராய், திறனுயும் தகைமைகள் உடையவராய் இருக்க வேண்டும். ஒரு நூலின் பாங்கினை ஆராய்வதும், ஒரு கலை யாகும். ஆடற் கலைக்கும் பாடற் கலைக்கும் விதிமுறை இருப்பது போல் திறனுய்விற்கும் நமது முன்னேர் விதி முறை செய்துள்ளனர். அந்த விதிமுறையை அனுசரித்துத் தான் திறனுய்வு செய்யவேண்டும். அந்த விதிமுறைகளை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தோன்றித் தனமாகத் திற நைய்வு செய்பவரின் கையில் அகப்படும் நூலின் கதி அதோகதிதான்.

நல்ல நூலின் திறனைச் சுவைத்திடும் ஆற்றலற்றவர்கள் தங்களை எழுத்தாள் ரென்றும் திறனுய்வாளரென்றும் கூறிக் கொள்கின்றனர். இவர்களுக்கு இந்த வாய் இல்லா விட்டால் இவர்களை நாய் இழுத்துக் கொண்டு போய் விடும். இவர்களெல்லாம் வெறுங் குடங்கள் என்று இடித் துரைக்கின்றார் கவிஞர்.

புன்மைக் கவிதைகளும், நடுநிலையற்ற திறனுய்வுகளும் ஈழத்தமிழ்க் கவிதைத் துறைக்குக் களங்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டன. கீரிமலை நீரூற்றிலே தோய்ந்தால் உடற்குறை தீர்வதைப் போல, கவிஞர் கந்தவனம் அவர்களின் கீரிமலை யினிலே என்ற கவிதை யூற்றில் தோய்ந்தெழுந்தால் புன்மைக் கவிதைகள், நடுநிலையற்ற திறனுய்வுகள் என்ற குறைபாடுகள் ஈழத்து இலக்கிய உலகைவிட்டு நீங்கி விடும்.

வையம் போற்றும் சீரிய இலக்கியங்களும், செம்மை யுறும் திறனுய்வுகளும், தரமான சுவைஞர்களும் தோன்ற

வேண்டுமென்ற கவிஞரின் கனவை நனவாக்கக் கீரிமலையினிலே என்ற கவிதைத்தொகுதி வழிவகுக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. சிந்தையை அள்ளும் செந்தமிழ்ச் சொல்லால், தென்றவின் குழுமமையையும், கீரிமலை நீருற்றின் இத்தையும், மாலை மதியத்தின் மனோரம்மியத்தையும், அள்ளி வழங்கும் கவிஞர், சிரிப்பையும் சிந்தனையையும் தூண்டும் நகைச்சவைகளையும், ஈட்டிபோல் இதயத்தை ஊட்டுவும் கண்டனக் கணைகளையும் தொடுக்கின்றார். சிரிப்போடு சிந்தனையையும் தூண்டும் சிறந்த கவிதைகள் நிறைந்த செந்தமிட் பெட்டகம் ‘கீரிமலையினிலே’.

கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

பழமைக்கும் புதுமைக்கும் கவிதைப் பாலம்

இன்றைய ஈழத்திலே கவிதைக்கலை தமிழில் வளர்ந்திருக்கிற அளவுக்கு வேறெந்தக் கலையும் வளரவில்லை என்று துணிந்து கூறலாம். ஈழத்துக் கவிஞர்கள் கவிதையைத் தெய்வமாக நினைப்பவர்கள். அதனாலேதான் அவர்களது கவிதைகளில் உயிர்த் துடிப்பு இருக்கிறது; உணர்ச்சி யிருக்கிறது; அழகிருக்கிறது; பொருளிருக்கிறது. பாரதிக்குப்பின் வளர்ந்துள்ள கவிதையைப்பற்றிப் பேசு பவர்கள் பாரதிதாசனுடனும் கவிமணியுடனும் நின்று விடுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கும் மேலாக ஒரு பரம் பரை ஈழத்திலே பூதந்தேவனார் தொடக்கம் இன்றைய கவிஞர்கள் வரையும் வளர்ந்து வளம்மிக்க கவிதைப் படைப்புக்களைப் படைத்து வருகிறதென்பதைப் பலர் கவனிப்பதில்லை. காரணமென்ன வென்றால் எதற்கும் இந்தியாவை எதிர்பார்க்கும் இயல்பேயாகும். இந்தியாவில் அச்சாகும் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களிற்கூட, கவிதை வளர்ச்சிபற்றிக் கூறுவோர், ஈழத்துக் கவிஞர்களைப் பற்றியோ அல்லது அவர்களது படைப்புக்களைப் பற்றியோ கூறியதாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் எமது கவிதைகளைப் படிப்பதுமில்லை, படிக்கவேண்டுமென்ற அக்கறை எடுப்பதுமில்லை. எல்லாம் தங்களிடத் திலேதான் கிடக்கின்றன என்ற தவறுன எண்ணமும் இதற்குக் காரணமாகலாம். இந்நிலையிலேதான் அவர்கள் இலக்கிய வரலாறு படைக்கின்றார்கள். இதனால், இருபதாம் நூற்றுண்டிலே வளர்ந்துள்ள கவிதை இலக்கியத்

தின் உண்மை நிலையைச் சரியாகக் கூற இவ் வரலாற்று நூல்கள் தவறிவிட்டன. இத்தனையை குழந்தைகளுக்கிடையே, ஈழத்துக் கவிஞர்கள் தமது படைப்புக்களைச் செவ்வனே படைக்கின்றனர்; எவ்வித சலசலப்புமின்றித் தன்னம்பிக்கையுடனும் அடக்கக்கூடியதும் இவர்கள் படைத்தும் படைப்புக்கள் உயர்ந்து நிற்கின்றன. உதாரணமாக ஈழத்துப் பிரபல கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்களின் ‘கீரிமலையினிலே’ என்ற கவிதை நூலை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

கவியரங்கத்திற் கொரு கந்தவனம், கருத்துமிக்க சொற்பொழிவுக்கொரு கந்தவனம், நகைச்சுவைக்கொரு கந்தவனம், இனிய எளிய செந்தமிட பாடல்களுக்கொரு கந்தவனம், எல்லாவற்றுக்கும் மலாக சமூக சீர்திருத் தக் கருத்துக்களை வாழைப்பழந்திலே ஊசியேற்றுவது போலத் தமது கவிதைகள் மூலம் கூறி, சமூகத்தின் ஊழல்களைச் சாடுவதற்கொரு கந்தவனம் என்றெல்லாம் அறிஞர்களாற் புகழிப்படும் கவிஞரின் ‘கீரிமலையினிலே’ ஒரு கற்பனைச் சுரங்கம். கவிதைக் கனிரசம்.

இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் போலி வாழ்க்கை, போலித் தமிழனர்வு, ஒன்றையும் முடிவுறக் கல்லாது எல்லாவற்றையும் கற்றுர்போன்று வாய்க்காட்டும் போலி அனுபவம் ஆகிய முத்திறப் போலிகள் மீதும், சமுதாயத்தின்மீது கவிஞர்கொண்ட கருணை நிமித்தமாக நெருப்பெடுக்கிறார். கீரிமலையினிலே என்னும் நெருப்பை யுமிழும் கவிதைகளோ வாசிப்போர்க்கு நெஞ்சை நெகிழ்க்கும் தண்டுன ஸ்ரவிகளாகின்றன; தன்மான உணர்வைத் தூண்டுகின்றன.

தமிழனகப் பிறந்து, தமிழ் மண்ணில் வாழும் இன்றையத் தமிழ்ச்சாதி, எங்கிருந்தோ வந்த ஆங்கிலேயனின் நாகரீக மோகத்தால் இழுபட்டு, இன்னும் ஆணவமலம் பீடிக்கப்பட்ட ஆன்மாவைப்போல இருக்கும் பரி

தாப நிலையக்கண்டு கவிஞர் வருந்துகிறார். எம்மவர் களுக்கு,

“அற்றுப் போக வில்லை யின்னு
மாங்கி லத்தின் மோகம்
பற்று வைத்துத் தமிழைக் கற்றுப்
பார்ப்ப தேனு மில்லை
பெற்ற பிள்ளை கட்டு வைக்கும்
பேருந் தமிழி லில்லை
உற்ற மேன்மை விற்று வாழும்
ஓர்ம மற்ற சாதி!”

என்று கூறிய கவிஞர் இன்னெரு இடத்திலே, ‘தமிழை விற்கத் தயக்கமின்றி தலைகொடுக்கப் போவர் தமிழ் ரென்று சொல்ல வெள்கித் தலைகுனிந்து தாழ்வர்’ என்று தங்களைத் தமிழ்ரென்றே சொல்ல நாணமுறும் துரோகி களைச் சாடுகிறார்.

தாங்களே இலக்கிய இமயமென எண்ணித் தடுக்கும் வெறுங் குடங்களையும், வெறும் வாயை மெல்லும் வீணார் களையும், வாய்ப்பந்தல் வல்லுநர்களையும் கவிஞர் விட்டு வைக்கவில்லை. அவரின் பாடலைப் பாருங்கள் :

“தண்டமிழ் ஈழ நாட்டில்
...
சொண்டினுய் வெட்டு வீழ்த்திச்
சுருட்டி வான் மதியைக் கையில்
கொண்டு போங் கொள்கை யுள்ளார்
குடத்தில் நீர் ஒன்று மில்லார்
சன்டைகள் பிடித்து வீணை தாழ்கிறார்
தமிழைக் கல்லார்”.

இவ்வாறு போலித்தனத்தைப் பிய்த்தெறியுங் கவிஞரது பாடல்களிடையே இனிமையும் அழகும் கொஞ்சம் பாடல்களுக்கும் பஞ்சமே யில்லை. கிரிமலையினிலே, அந்த

அமைதியான கேணியருகினிலே, ஊர் உறங்கும் நேரத் திலே கவிஞர் கம்பரைக் காணுகின்றார்: உடல் சிலிர்க் கின்றது; உள்ளாம் பூரிக்கின்றது; மகிழ்ச்சி பொங்கக் கம்பரை வாழ்த்தி வரவேற்கின்றார்:

“கல்விவளம் வந்தவொரு
கடலென் பேனே
கற்பணியில் வல்லபெருங்
காற்றென் பேனே
சொல்வளனிற் சோமாரி
யெனக்கொல் வேனே
சுவைபொருளில் தொடர்கின்ற
சுரங்கந் தானே
பஸ்கிளையிற் பாடுமொரு
பாட்டா றமோ
பாட்வெள முட்டியருள்
காட்ட வந்த
செல்விகலை வர்ணியவள்
செல்வப் பேறே
திகழுலக இலக்கியமே
தமிழாந் தேனே!

கம்பன் மறைய இராமபிரான் காட்சி கொடுக்கின் ரூர். கவிஞரின் உள்ளத்தே பக்தி நிறை கவிதை முற்றி வெளிவருகிறது:

“அன்பிலே தாயினை
அழுதே சேயினை
ஆறுதல் சொல்லி யுன்ன
என்பையும் இடர்வரின்
சுவதில் நண்பணை
எதற்குமோர் தந்தை யானை
வன்பகைப் பேயையும்
வந்துறும் நோயையும்
மாற்றிடும் மாம ஞந்தை

மன்பதை உய்யவல்
லருளொளிச் சோதியை
மாசறக் கண்ட னேயோ”.

‘கீரிமலையினிலே’ என்னும் இவரது நூலிலே காணும் உவமைகளோ அற்புதம். இதுவரை வேறு கவிஞர்கள் கையாளாத புதிய புதிய உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார். எம்மிடையே இருக்கும் சாதாரணமான பொருட்களை அழுக கொஞ்ச உவமைகளாக்கி உயிரோவியங்களாக்கும் சிறப்பை இவரிடம் நிறையக் காணலாம். செக்கர் வான்த்தைக் கண்ட கவிஞருக்குப் பாயின் பனங்களியும், பலாவிப் பழுத்த தக்காளியும், செம்பாட்டு மண்ணும் காட்சி கொடுக்கின்றன.

பாயிற் பனங் களியோ — வருமிஞர்
பாருக் குணர்த்த வந்த
ஆயநற் செங் கொடியோ

...

என்றும்

சாவகச் சேரி மண்ணை — மேற்கிணைச்
கார்ந்த செம்பாட்டு மண்ணை
தூஷியதோ கொணர்ந்து

...

என்றும்

நீலப் பட்டாடை யிலே — பழுத்தப
லாலித் தக்காளி யெல்லாம்
சாலப் பிசைந் தெறிந்தார்

...

என்றும்

கூறும் இடங்களிலே கவிஞரின் கற்பனைத்திறன் கண்டு வியக்கிறோம்.

சமுத்துக் கவிஞர் வரிசையிலே முக்கிய இடம் வகிக்கும் கவிஞர் வி. கந்தவனம் மரபு பேணும் அதே நேரத்

தில் புதுமையையே விழையும் ஒரு கவிஞராகத் திகழ்கிறார்.
 அவரது கவிதைகளிலே தென்றலுமுண்டு; தீயுமுண்டு;
 கேவியுமுண்டு; கிண்டலுமுண்டு; இனிமையுமுண்டு; எளி
 மையுமுண்டு; அதுமட்டுமன்று அழகுமுண்டு; நிறைந்த
 பொருளுமுண்டு. இவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே ‘கீரிமலை
 யினிலே’ என்னும் கற்பனைக் காவியத்திலே நிறையக்
 காணலாம். இந் நூலை யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் சார்
 பிலே வெளியிட்டு வைப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடை
 கிறோம்.

14-3-70 ல் யாழ்ப்பாணம் திறந்தவெளி அரங்கில் நடந்த
 யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் ஆண்டுவிழாவில் இடம்பெற்ற
 ‘கீரிமலையினிலே’ வெளியிட்டு நிகழ்ச்சியில் ஆற்றிய
 வெளியிட்டுரை.

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி, செந்தொற் செம்மளி
பண்டிதர் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி.

இலங்கு நூல்

கீரிமலையினிலே அமைந்த கேணி நீரினிலே ஆடித்
திணோத்து இன்பங்காண்பவர் பலர். ஆனால் கவிஞர்
கந்தவனம் கண்ட இன்பம் வேறு. அவர் கீரிமலையினிலே
நலந்தரும் கேணியருகினிலே கற்பனையும்றிலே முழ்கித்
திணோத்து இன்பங் காண்கிறூர்: அந்தத் திணோப்பிலே அவர்
விட்ட மூச்சு தமிழ் மூச்சு; புலம்பிய புலம்பல் காவியப்
புலம்பல்; புலம்பல்களிலேடையே பண்டைப் புலவர்களையும்
சந்திக்கிறூர். சிந்தணைத் தெளிவு அவரைத் தெய்வீகக் காட்
சிக்கு இழுத்துச் செல்கிறது: இதை உள்ளீடாகக்கொண்டு
எழுந்ததுதான் ‘கீரிமலையினிலே’ என்ற கவிதை நூல்.

பல்வகை தாதுவின் உயிர்க்குடல் யோற் பல
சொல்லாற் பொருட் கிடங்கு உணர்வினில்
வல்லோர் அணி பெறச் செய்வன செய்யுள்
என்று விளக்கினார் நன்னூலாசிரியர்.

கவிதைகள் காலத்தைப் படைப்பனவுமன்றி, காலத்
தாற் படைக்கப் படுவனவுமாகும். அத்துடன் நாம் காண
வேண்டிய அடிப்படை உண்மைகளும் உலகம் எக்காலமும்
போற்றக்கூடிய கருத்துக்களும் செறிந்து நிறைந்திருப்
பனவே உண்மைக் கவிதைகளாக வாழும் இயல்பின்.
இந்தவகையிலே கவிஞருடைய படைப்பும் அடங்கியுள்
ளது. கற்போருள்ளத்தில் இன்ப முட்டலும் கருத்தைத்
திருத்தலுமாகிய பயன்களை இக்கவிதை நூல் அளிக்கிறது.

அன்று தமிழ் வளர்ந்து அரியாசனம் பெற்றது என்றால்
அதற்குக் காரணமாய் அரசர்களையும் புலவர்களையும்
நாம் மறக்க முடியுமா? எனவே ஒருமுறை திருப்பி ஞாப

கப்படுத்துகிறார் கவிஞர். ஒனவைக்கு நெல்விக்கனி ஈந் தமையும். மோசிகீரனர்க்குக் கவரி வீசியமையும், தலையினைக் கொண்டுபோய்ப் பொருளினைப் பெறுகவெனப் பெருந்தலைச் சாத்தனாரைப் பணித்தமையும் தமிழ் வளர்ச்சி குறித்து நிகழ்ந்தவையே. தமிழ் வளரவேண்டுமானால் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆதரிக்கப்படவேண்டும். இந்த எண்ணத்தை வலியுறுத்துகிறார் கவிஞர் அவர்கள்:

“சீரினாஞ் செந்தமிழ்த்தாய்
திகழ்ந்தனள்
பேரரி யாசனத்தில்
யாரினிற் பைந்தமிழ்த்தேன்
பாய்ந்திடப்
பாதை பலவகுத்தேன்!

நன்றிந்த ஞாலமெஸ்ஸாம்
தமிழ்மொழி
நானும் பவனிவர —
வாரி வழங்கிநின்றேன்
கடையெழு
வள்ளல்கள் நானிக்கென்றார்”

காவியம் பாடிய கம்பரின் வாயால்வரும் துன்ப முச்சைக் கவனிப்போம்:

“அன்னலும் நோக்கி னுளைன்
றடியினை யன்றி வேறு —
என்னதா னறிவர் பால
காண்டத்திற் பின்னர் உள்ள
மன்னுபேர் யுத்த காண்டம்
வடிவுறக் கற்றார் போன்று
இன்னுமோர் அடியைக் கண்டார்
இன்றுபோய் நாளைவாவென்
றுள்னுவார் இவற்றை விட்டால்
ஒன்றுமே அறிகிலாதார்!”

யானை தடவிய குருடர்கள் போல ஒரு பகுதியை மாத்திரம் மேலெழுந்தவாரியாகக் கற்றுவிட்டு ‘இரா மாயனம் என்பது இது தான்’ என்று துணிந்து எழுது கிறுர்களே, பேசுகிறார்களே இவர்களைப்பற்றிக் கவல்கிறார்களினால். இன்று இராமாயனம் வேண்டாம் என்று சூச்ச விடுவோரும் அது எமக்குத் தெரியும் என்று கொக்கரிப் போரும் ‘தோன் கண்டார் தோனே கண்டார்’ என்ற நிலையில் நிற்பவரேயாவர்.

பாரதியார் சூறியதுபோல் சொல்புதிது பொருள் புதிது சுவை புதிதாக விளங்குகிறது “‘கீரிமலையினிலே’”:

‘தண்டமிழ் ஈழநாட்டிற்
சலசலப் பதிக மென்பேன்
சொண்டினால் வெட்டி வீழ்த்திக்
கருட்டிவான் மதியைக் கையிற்
கொண்டுபோங் கொள்கை யுள்ளார்
குடந்தில்நீர் நிறைய இல்லார்
சண்டைகள் பிடித்து விணே
தாழ்கிறுர் தமிழைக் கல்லார்!!’

இப்பாட்டிலே சொல், பொருள், சுவையனைத்தும் புது மையாகவே காட்டப்பட்டுள்ளன.

முன்னேரின் மொழியையும் பொருளையும் செயலையும் பொன்னேபோற் போற்றுகின்ற பண்பு கவிஞரிடம் மிகுதி யாகக் காணப்படுகிறது. சங்கத்துச் சான்றேரையும் கடையெழு வள்ளல்களையும் போற்றிய கவிஞர்—அடுத்த ஆயிர மாண்டுகளுக்குப்பின் எட்டி யடிவைத்துக் கம்பரையும் சடையப்ப வள்ளலையும் போற்றிய கவிஞர் அடுத்த ஆயிர மாண்டு தள்ளுன்றுவந்து தன்காலச் சான்றேராகிய பண்டிதமணி, புலவர்மணி, வித்துவான் வேந்தன் ஆகியோரையும் போற்றுகிறார்.

இன்னும் இராமாயனத்தை விமர்சிக்குந் திறனும், அறிந்தோ அறியாமலோ எதனையும் விமர்சித்துக் காலத்தை

வீணைக்கும் போலிப் புலமையாளர் செயலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

‘அன்னலி னடிமை யானான்
ஆதலால் அவளாய் நின்றுள்!’
என்னுமடிகள் சிந்திக்கத் தக்கவை.

‘கஸ்லிலே நாருரித்துப்
பொருளினைக் காஸவேண்டாம்
சொல்லதுன் களையை விட்டுத்
தோலினைக் காந்தவேண்டாம்’

என்பதும் இலக்கிய விமர்சகர் உணரவேண்டியவையே.

ஆசிரியரின் ஆன்றவிந்த புலமையினாய தாய உள்ளத்தை இறுதிப்பகுதி பிரதிபலிக்கிறது :

‘வேர்த்தது மெய்ம்.
சிலிர்த்தது கைகளுஞ்
சேர்ந்தன வுச்சி மீதே
நேர்த்தியாய் மாவலி
செருக்கினைத் தீர்த்தவன்
நீய்கழல் காட்டி நின்றுள்’

என்னும் அடிகள் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றன.

எனவே இன்றைய குழ்நிலையிலே ‘கீரிமலையினிலே, என்ற இக்கவிதை நூல் வரவேற்கத் தக்க தொன்றுகும். ஆரியன், தமிழன் என்ற பேதங்காட்டி இராமாயணத்தை இழித்துக் கூறுவோர் கூட்டம் நம் நாட்டிலும் மில்லாமலில்லை. இவர்களெல்லாம் கட்டாயமாக இந்நாலைக் கற்று உணர்வுபெற வேண்டும். பழைமையின் அத்திவாரத்தில் கட்டப்பட்ட புதுமை இலக்கியம் இது. ஒசையும் உணரவும் கற்போரை ஊக்குவிக்கிறது. வள்ளுவன் கூறியாங்கு ‘இலங்கு நூல்’ என்னும் சிறப்பு இதற்குச் சாலப்பொருந்தும்.

கனிஞர் செ. கதிரேசர்பிள்ளை

வாய்ப்பான்

ஒரு வழிகாட்டி

சமுத்துக் கவிதைநால் வரிசையிலே ஒரு புதிய நால் 'கீரிமலையினிலே' என்பது. இந்நாட் கவிஞர்களுள் ஒருவராய்த் தமது தனித்தன்மை வாய்ந்த கவிதை களினுடே ஏற்புகழ்கொண்டு விளங்கும் கவிஞர் கந்தவனம் அவர்கள் இந் நாலைத் தமிழுலகுக்குத் தந்துள்ளார்கள்.

நாறு கவிதைகளைக்கொண்டு, கீரிமலையின் அந்தி மாலைக் கடற்கரையை வழிலுறக் காட்டும், வண்ணப்புகைப்பட மேலட்டையோடு பதிப்புரை, அணித்துரை, சமர்ப்பணம், கடவுள் வணக்கம் ஆகிய சம்பிரதாயமரபுகளைத் தாங்கிக் கைக்கு அணியாக விளங்குகின்றது இந் நால். நூலைப் படித்துப் பார்த்தேன். முற்பகுதியிலே பல கவிதைகள் பொருள் முற்றுப் பெறுது குளகமாகத் தொடர்ந்து செல்வதால் நூலை இடையிலே வைக்க முடிய வில்லை. கவிதையின் நடையும், சொற்களின் எளிமையும், பொருளின் சிறப்பும் நன்கூற அமைந்திருந்தமையால் நால் முழுவதையும் ஒரே முச்சிற் படித்து முடித்துவிட்டேன். அறுபது பக்கந்தானே.

'கீரிமலையினிலே' என்ற தலைப்பைப் பார்த்தவுடன் அக் கடற்கரையிலே நிகழ்ந்த கவை மிக்க சம்பவம் ஒன்றை மையமாகக் கொண்டு எழுந்ததோ இந் நால் என்ற எண்ணந்தான் தோன்றும். அப்படி இங்கு யாதோன்றுமில்லை. கீரிமலையினிலே மாலை வேளொயிலே அகப்பட்டுவிடுகிறோர் கவிஞர். அந்த மாலை மயக்கத்திலே

'பட்டப் பகவினிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவு

என்று பாரதி கூறியது போல் ஓர் உணர்ச்சியின் பெருக்கே இக் கவிதையாக வெளிப்பட்டுள்ளது. இயற்கை எழிலின அற் தூண்டப்பட்ட அவ் வணர்ச்சி அதனை வருணிப்ப தோடு மடிந்து போகாமல், கவிஞரின் உள்ளத் துடிப்புக்கள், குழற்கள், அறிவுப் புக்காட்சிகள், பழைய மரபுப் பண்புகள் எல்லாவற்றையுமே வாரிக் கொணர்ந்து விடுகின்றது. அதனால் இந்நால் ஐந்து அங்கமாக இதழ் களாக — மலர்கிறது.

கவிஞரிடம் எழுந்த உணர்ச்சியின் உந்தல் ‘கிரிமலையினிலே - நலந்தருங் - கேணியருகினிலே’ எனத் தொடங்குகிறது. சந்தங் குறையாமற் கிற்து வரிகள், கிரிமலைக் கடற்கரையின் அந்தி வானத்தெழில் காட்டுஞ் செந்தழீழிலே நடந்து செல்கின்றன. — ஏழு பாடல்கள் இயற்கை அழகை வருணித்து நடக்க, அதனாலின் அங்கு மாலைகள் வரைந்த ஓவியக் காட்சியிலே ஒன்றிவிடுகிறார் கவிஞர். அதனால் அந்த ஓவியங்கள் நகுல முனியாகவும், மாழுகம் மாறிய வல்லியாகவும், இராவணன் வீணைய ஏந்திவந்திசைக்கும் சித்திராங்கதனாகவும், நிடத் வேந்தனகைவும் மாறி மாறித் தோன்றினவென்று, கிரிமலையைப் பற்றிய புராதன வரலாற்றுப் பெருமைகளில் அழுந்தும் மனதிலையைப் பெறுகிறார். இவ்விதம் புறச் சூழல் — நான்வலகம் படிப்படியாய் அவரைவிட்டு நகர்ந்து செல்லுந் தன்மை நன்றாகப் புணையப்பட்டுள்ளது. இதற்குப்பின் அவருக்குத் தம் மறப்பு ஏற்பட அவர் ஒரு வேந்தராகிறார். இரண்டாம் அங்கம் ஆரம்பமாகிறது.

அரசன் என்ற நாமமே அழிந்து கிடக்கின்ற இந்நாளிலே தாம் ஓர் அரசராகி நின்றமையையும் அவ்வரசாட்சியிலே இன்மையில்லை, புன்மையில்லை, சாதி வேறு பாடில்லையென்று இந்நாள்களில் கசப்பைத் தரும் வாழ்வு நிலை யாதும் இல்லையெனக் காட்டிச் செல்லும் தன்மையையும் நோக்கும்போது கவிஞரின் உள்ளம் முடியாட்சியையே விரும்பி நிற்கின்றதென முடிவு கட்டிவிடலாம். இந்நாள்

நல்லவராகக் காணப்படும் போனிகளெல்லாம் சவுக்கடி பெறுகின்றனர். கவிஞர் ஆட்சியிலே - வள்ளுவர் ஆட்சியை வகைப்படுத்திய நன்மைகள் ஆசிரியர் உள்ளத்தில் நின்று கவியூற்றுக்கப் பெருகுகின்றன. தமிழ் வளரவேண்டும், தமிழுக்காகத் தலை கொடுக்கவும் துணிய வேண்டுமென்று புலவர்களுக்கு வாரி வாரி வழங்குகின்றார் கவியரசர். இந்நிலையிற் கம்பணை வாழ்வித்த சடையப்ப வள்ளல் அரசு சமூகத்துக்கு வருகிறார். மூன்றாம் அங்கும் மலர்கிறது.

மூன்றாம் அங்கத்திலே கவிதைச் சந்தம் மாறுகிறது. இறுமாந்திருந்த அரசராக மாறி 'யாரெனைப் போற றமிழை - வளர்த்தவர் யாரென ஆர்ப்பரித்தேன்' என்று மார்த்தடி நிற்கும் வேலையிலே சடையப்ப வள்ளல் வருகிறார். கவியரசர் தலைவீக்கம் அகல்கிறது. அடக்க ஒடுக்கம் மேம்படுகிறது.

வருக வருக வள்ளல் பெரும
வருக வருக வருகவே

என்று தம் பணிவு நிலை காட்டும் தன்மையிலே பாநடை செல்லச் செய்கிறார் கவிஞர். எங்கள் கந்தவனக் கவிஞருக்கு இங்கு நல்லதொரு வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. 'கவி பாடிப் பரிசு பெருன் மனம்போல ஒன்று' எனக் கன்னி யாய் வெந்தீர்க் கேணியைக் காட்டிய கவிஞரொருவரின் தன்மைபோல இந்நாற் கவிஞரும் 'புரவலர்' இல்லாக குறையினால் நலிந்து கிடக்கும் தம் மனத்தையும், தமிழ் பேணுகிறோம் என்று குதிக்கும் இந்நாள் மக்கள் இயல்பையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார் வள்ளலுக்கு. பண்டைத் தமிழ் மோகம், இற்றை நாள் ஆங்கில மோகத்திலே படிப்படியாக வந்து முடிவதைப் பாடும்போது கவிஞரின் உள்ளக் கொதிப்பு உயர்ந்த கொதிநிலையை மின்சிவிடுகிறது. 'உற்ற மேன்மை விற்று வாழும் ஒர்மம் அற்ற சாதி' 'என்ன வாழ் வினையா' என்ற வரிகள் இக்காலத் தமிழ்க்

காவலர் என்போருக்கு உள்ளத்தைக் குடையும் கொடுவாள்கள். அளவு கடந்த புகழ்ப் பரவலின் மூன் நானுது நிற்பாரா அந்தப் பண்டை நாள் வன்னால். அவர் மறைகிறார். அவரிடத்திலே கம்பர் தோன்றுகிறார். நான்காம் அங்கம் தொடர்கிறது நல்ல தமிழ்தடையிலே.

ஆமாம். காவியக் கடலான—செஞ்சொற் கோவான் கம்பர் பிரான் திருமூனிலையிலே ‘ஓர்மமற்ற சாதி’ என்பது போன்ற உலக வழக்குத் தொடைகளைப் பாடுவது அடுக்குமா? எங்கள் கவிஞர் கம்பரைக் கண்டதும்—தම் அரசளீரு முற்றுக மறையச் சிறுகுரங்காகி விடுகிறார் ‘கலையொழுகு தமிழ்க் கடலே கணலாய்க் காற்றுப் பறைபுரானுங் கற்பனையே.....’

என்று பாடத் தொடங்கிவிடுகிறார்.

புரவலர் தம் புரவலனே, பொய்ப்பகவே
மெய்க் கணியே...

என்று இராம காதையிற் கம்பன் நடை செல்வதுபோலல்லவா தமிழ் குழுகிறது கம்பரிடத்தேயுள்ள ஆழ்ந்த பிரேமை, பத்தி. அபிமானம் இவையெல்லாம் இப்பகுதி யிலே கொந்தளிக்கின்றன. கம்பர் தரிசன விசேஷம் போனும் இந்த நான்காம் அங்கத்திலே தமிழ் வீறுநடை போடுவது.

இந்த நான்காம் அங்கம் இந்நாளின் சுந்தர காட்டம் எனச் சொல்லலாம். கிரிமலையினிலே என்று எழுதத் தொடங்கிய தெல்லாம் இந்த அங்கத்துக்கு அரளை செய்யவே எனத் தோன்றுகிறது. ‘நிரம்பிய நாளின்றிக் கோட்டி கொள்ளு’ செய்கின்ற இக்கால இராமாயணப் பிரசங்கிகளைப் பார்த்துப் பார்த்து இக்கவிஞர் விடும் நெடுமூச்சு கம்பர் வாயிலாக - அவர் இக் கவிஞருக்குக் கூறிக் காட்டுவதாக அமைந்த கவிஞர்களிலே பரந்து தெரிகிறது.

எல்லாம் கிள்டல் மயம்; எல்லாம் வருசப் புகழ்ச்சி அணி - கவிஞரின் சதுரப்பாட்டை அங்கே காண்கிறோம் - கம்பர் உரையாடி அகல மேலும் கனவு நிலை மாறிச் சுழுத்தி நிலையிற் செல்கிறார் கவிஞர். ஆங்கே திரை விரி கிறது ஐந்தாம் அங்கமாக.

சீதா சமேத ஹீராமன் காட்சியைக் காண்கிறோம் ஜிந்தாம் அங்கத்திலே. திருவாசகப் பொருள் யாதெனக் கேட்ட தில்லை யந்தனருக்குச் சபாநாயகப் பெருமானே பொருளென மனிவாசகர் சுட்டிக் காட்டியவாறு போல, பன்னீராயிரம் பாடல்களால் இராமாயணம் நுதலிய பொருள் சீதா சமேத ராமனின் திவ்விய காட்சியே என பது இக்கவிஞர் கருத்து. நூல்கள் இறைவனை உணர்த்த வேண்டும் என்ற நம் முந்தையோர் கொள்கையின் உறைப் புக் கவிஞர் கவிதையிலே பளி ச் சி டு கிறது. கம்பன் படைத்த இராம சீதா செளந்தரியத்தில் கவிஞரின் ஈடு பாடு மிகப் பெரிதென்பதை அவர் காட்டும் கவிதை களைப் படித்து அநுபவித்துக் கொண்டே நாமும் அவர் தங்கிய சுழுத்திப் பிரதேசத்திற் சஞ்சாரம் செய்கிறோம். காட்சி முடிவுறுகிறது. திடீரென, சந்திர உலக யாத்திரீ கர் பசிபிக் கடலில் வீழ்ந்தது போல கீரிமலைக் கடற் கரை தெரிகிறது நமக்கு. ஆம். கவிஞர் கற்பனைத் தேரி னின்று குதித்துவிட்டார்; நூற்றேராம் பாடல் வருகிறது.

கீரிமலையினிலே — நலந்தருங்
கேளியருகினிலே
ஊருறங் கும்மிஞ்சிடில் — இருப்பதை
உற்றுணர்ந் தேயெழுந்தேன்.

கவிஞர் வீடு குறித்தேக் எழுந்துவிட்டார். நாமும் எமது மேனியிற் படிந்த வெண்மணைலைத் தட்டிக்கொண்டு கிளம்ப ஆயத்தமாகின்றோம் என்ற உணர்ச்சியைப் பெறுகிறோம். ஐந்தாம் அங்கமும் நூலின் முடிவும் இவ்வாறு அமை கின்றன.

இவ்வளவாகக் கவிதை நூலின் கட்பொதிந்த பொருளைமதியை ஒருவாறு விளக்கினேன். இனி, இந் நூல்பற்றிச் சில கூறலாம் எனத் துணிகிறேன். முழு நூலினும் அசையாது தளராது நிற்கும் கற்பணை கவிஞரின் ஒருமையை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது. பிரதேச வாடைகமம் அநாயாசமாகவும் பொருத்தமாகவும் வந்து கலத்துவமைகள் தித்திக்கின்றன.

நீலப்பட் டாடையிலே — பழுத்தப
லாலிந் தக்காளியெலாம்
காலப் பிசைந்தெறிந்தார் — யாரேனத்
தானையாம் மேலெழவாய்

காணப்படுகிறது செவ்வானம். இஃதொன்று யான் மேலே காட்டிய கருத்துக்களை உணர்த்தப்போதும். இப்படிப் பல:

நல்லவர் போன்ற பொய்யர், பாசாங்கு காட்டும் அறி வாளிகள், போலித் தடபுடல் செய்வேரர் ஆகியோரை நெயாண்டியும் கிண்டலும் செய்வதோடு வஞ்சப் புகழ்ச்சியாகக் கவிதை கூறிச் செல்லும் பாங்கு இக் கவிஞரின் பெருமையை நன்குயர்த்துகின்றன. இச்செய்தியே நூல் முழுவதும் கிடப்பதால் உதாரணம் காட்ட விரும்புகிறேன்.

கிராமியச் சீர்தொடைகள் கவிகள் சிலவற்றிலே புகுந்து அழகு செய்கின்றன. 59, 60ஆம் பாடங்கள் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

நூலைப் படித்து முடித்தவுடனே கவிஞரின் குண இயல்பு ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வடிவில் வந்து நம் முன்னே குதிக்கும் அளவுக்குத் தம்மத நிருபணம் செய்துள்ளார் கவிஞர்.

1. வள்ளுவர் கண்ட முடியாட்சியே மாநிலம் பயன்படச் செய்வது;

2. கம்பராமாயணம் நிகரிலாப் பெருங்காவியம்;
3. முற்றக் கற்றுலன்றி முச்சவிடலாகாது;
4. நூல் கற்றுமுடிய அதன் காரணமாக வாலறிவன் காட்சி பெற நூலமைய வேண்டும்;
5. புலவரைப் புரக்கும் புரவலர் இன்றேல் தமிழ் மொழி வளராது;
6. காலத்துக்கு ஏற்பக் கவிச்சொல் மாற்றமும் புதுமையும் அடையவேண்டும்;
7. கற்ற பெரியோர் கனம் பண்ணப்படவேண்டும்;
8. பண்டைப் பெருமையைத் தமிழ் பேணிக் காக்க வும், இலக்கிய கருத்தாக்களின் இலட்சிய கனவு நன்வாகவும் வாழவேண்டும்;
9. மரபு வழி பிறழாது கவியலகு தமிழ் செய்ய வேண்டும்;

என்ற இந்த நவமான கொள்கைகள் கொண்டுள்ளார் கவிஞர் என்பதை நூலின் வழி நின்று ஆயும்போது நாம் உணர்கிறோம். இவை நலந்தருங் கொள்கைகள்தாமே.

இனி, மூன்றாவது கவிதையினிறுதி நடப்பதுவாய், எனக்குளக்மாகிறது. தொடர்ந்து குளகச் செய்யுள்களே அமைந்து பதின்மூன்றும் பாடலில் ‘மாலைமகள் வரைந்த’ என்பதிலுள்ள பெயரெச்சத்தோடு கருத்து முற்றுப்பெறு கிறது. இடையிலேயுள்ள கவிதைகளின் இறுதி சில, எண்ணிடவாய், திக்கிடவாய், என்பதுவாய், மேலெழவர்ய், என் எச்சமாகி நிற்றலைக்காண்கிறோம். வாய் என்றிற்கும் இறுதிச் சொற்கள் ‘ஆய்’ என்ற எச்சமெனவே கொள்ள வேண்டும். ‘ஆய்’ என்பது ‘ஆக’ என்ற எச்சந் திரிந்து ஆகியது எனவே,

நடப்பதுவாக; நடப்பதாக வரைந்த என முதற்பாட்டினிறுதி ‘வரைந்த’ எனும் பெயரெச்சத்தைப்

பொருத்தமாகச் சேர்கிறது. மற்றையவை அங்ஙனம் சேர்வதில் சிறிது முரண்படுகின்றன போல உணர்கிறேன்.

எண்ணிடவாய் - எண்ணிடவாக. எண்ணிடவாக என்றாலும் சொல் அமைப்பு மிகப்புதுமை. எண்ணுதற் பொருட்டு - எண்ணும் வண்ணம் என்று பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பதின்மூன்றுவதி இலுள்ளா'வரைந்து என்ற பெயரெச்சத்துடன் முட்டின்றிப் பொருந்தும். ஆயினும் அவ்விதம் பொருந்துவதற்கு 'எண்ணிட' என்ற அளவே போதும் என்பது என் கருத்து.

ஏழாம் பாடலின் இறுதியிற் சிறிது மயக்கம் காண்கின்றேன். 'தானையம்' என்ற தொடர் சிறிது மலைப்பைத் தந்தது. இத் தொடரைப் படிக்கும்போது 'தானையம்' என்றே படிப்போம். அங்ஙனம் பாடும்போது பொருள் புலப் படாது நிற்கிறது. தான் + ஜயம் - தானையம். புணர்ச்சி சரியேயாயினும், ஜை மூவழியும் மாத்திரையிற் குறைவதாலும், ஜயம் என ஜகாரத்தைச் சிறிது அழுத்தியுரைத் தால் அக் கவிஞரத்தைகளிலே கவிஞர் அமைத்திருக்கும் அந்த 'ஸற்றயற்சீர்' விளக்சீர் அமைப்புக்குரிய மாத்திரையிற் சிறிது மிக்கொலிந்து நிற்பதாலும் அவ்வரி பொருளுணர்வுக்கு அல்லது சந்த இசைவுக்குச் சிறிதளவு குறைபாடுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. இது, மாலைகள் வரைந்த ஒவியத்தில் கவிஞர் தன்னை மறந்து கலந்ததன் விளைவு போலும்.

இனி, நூல் அமைப்பைப்பற்றிச் சிறிது நோக்குவோம். மேலட்டை வண்ணப் புகைப்படமாகும். 'கீரிமலையினிலே' என்ற தலைப்பு உண்மையாகவே பொன்னெழுத்துக்தான். செக்கர்வானச் செவ்வண்ணம் சிந்த அதைதாங்கி நிற்கும் கடற்கரை மாட்சியிலே எம் மை மறந்து சொக்கவைக்கிறது மேலட்டை. உள்ளே அச்சுப் பதிவு மிகப் பிரமாதம். சிறந்த தாளில் கணிசமான அளவு எழுத்துக்களால் அமைந்து விளங்கும் கவிஞரத்தகள்

கருத்தை மட்டுமா அள்ளுகின்றன கண்களையுந்தாம். நூற் பதிப்பு திருமகள் அழுத்தகத்தில் நிகழ்ந்தது. நூற் பதிப்பு வேலைகளில் திருமகள் அழுத்தகத்தாரின் புகழ் மலைவிளக்கல்லவா. இதிலே கவிஞருக்கு முழு வெற்றி.

இந்நூல் காவியமன்று. மரபுவழிக் கவிஞராகிய இந்நூலாசிரியர் இதைக் காவியமென்று கருதிப் புனைந்தாரென யான் கூறத் துணியேன். இது உண்மையாகவே கவிஞரின் உள்ளக் குழுறல்களின் காரணங்களுக்கான நிகழ்ச்சிகளின் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுக் கற்பண தொகுப்பே என்பது எனது முடிவு.

இக்கவிதைநூல் இற்றை நாள் தமிழர் நிலைமையை வெளிப்படுத்திக் காட்ட அமைந்த மிகச் சிறந்த கவிதை நூல். புதுக்கவிஞர்கள் வழிப்படுதற்கு மிக மிக வாய்ப் பான ஒரு வழிகாட்டி.

அனுபந்தம்

[இந்த நூலில் எழுதிய எழுத்தாளர்கள்]

1. 'சொக்கன்' (க. சொக்கலிங்கம், பி. ஏ.)

யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணி புரிவார்: வித்துவான், பி. ஏ. முதலிய பட்டங்களைப் பெற்றவர். 'சிலம்பு பிறந்தது', 'சிங்ககிரிக் காவலன்' என்ற இரு நாடகங்களுக்காக இலங்கைக் கலைக் கழகப் பரிசிலை இருமுறை பெற்றவர். சிலம்பு பிறந்தது, சிங்ககிரிக் காவலன், தெய்வப் பாவை, ஞானக் கவிஞர், நல்லை நகர் நாவலர், நல் ஹார் நான்மணிமாலை, மனேன்மணியம், வீரத்தாய், நாவலர் நாவலரான கதை முதலிய ஒன்பது நூல்களின் ஆசிரியர். இலங்கைக் கம்பன் கழகம், சேக்கிழார் மன்றம் இவற்றின் காரியதாசியாகக் கடமை புரிவார். சிறுகதை நாவல் முதலியனவும் எழுதியுள்ளார். சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர். தரமான கவிஞர்.

2. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை, பி. ஏ.

பி. ஏ. பட்டதாரியான பொன்னுத்துரை குரும் பசிட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். காங்கேசன் துறை நடேஸ்வராக் கல்லூரியில் பல வருடங்கள் ஆசிரியப் பணி புரிந்தவர். தற்போது கண்டிப் பகுதியில் மத்திய கல்லூரி ஒன்றில் பணி புரிகிறார். இலங்கைக் கலைக் கழக நாடகப் பரிசிலை இரண்டுமுறை பெற்றுக்கொண்டவர். சன்மார்க்க நாடக மன்ற மூலம் நீறை குடம், தாகம், மன்னிப்பு, பகையும் பாசமும், வருடம் பிறந்து முன்னம் முன்னம், நாடகம், இறுதிப் பரிசு முதலிய தரமான நாடகங்களை அரங்கேற்றியவர். நல்ல மேடைதடிகர். நாடகங்களை நல்லமுறையில் தயாரிப்பவர். இறுதிப் பரிசு, நாடகம் என்ற இரண்டு நூல்களின் ஆசிரியர். குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபையின் காரியதாசி. யாழ், இலக்கிய வட்டத்தில் தலைவராகப் பணிபுரிந்தவர்:

3. வளர்யூர் செ. சிவசம்பு B. Sc.

விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாகிய சிவசம்பு அவர்கள் தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணி புரி பவர். மற்றைய விஞ்ஞான ஆசிரியர்களைப் போலல்லாது தமிழ் இலக்கியத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். யாழ்: இலக்கிய வட்ட எழுத்தாளர். இன்றைய படைப்புகளை ஆர்வமுடன் ஆராய்வுக் கண்கொண்டு படித்துவருபவர். இலக்கியப் படைப்புகளை நடுநிலைமையில் நின்று எடை போடுவதில் வல்லவர். ‘சங்கிலியம்’ என்ற காவியத்துக்கு இவர் செய்த திறனுய்வு பெயர்பெற்றது. விமரிசனத் துறை இவருக்கு நன்கு கைவந்ததொன்று. அதற்கு வேண்டிய பண்டைய இலக்கிய மேம்பாட்டையும், இன்றைய இலக்கியக் கோட்பாட்டையும் நன்கு அறிந்தவர். பல இலக்கியக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள ஆசிரியர் சிவசம்பு அவர்கள் நல்ல கவிஞருமாவர். விஞ்ஞானம், இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் அழகாகப் பேசவும் வல்லவர்.

4. கவிஞர் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை பி. ஏ.

தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய மூன்று மொழி களிலும் புலமை பெற்று இலண்டன் பி. ஏ. பட்டத்தை மிக இளம் வயதிலே பெற்றுக்கொண்ட சுந்தரம்பிள்ளையும் ஆசிரியப் பணி புரிபவர். சென்ற ஐந்து வருட காலத்துள் மிக வேகமாக எழுதி முன்னுக்கு வந்தவர். தேனாறு, சங்கிலியம், தவம் என்ற கவிதை நால்கள் இவருடைய படைப்புகள். தேனாறு இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும், சங்கிலியம் ஈழநாடு பத்திரிகை நடாத்திய காவியப் போட்டியில் முதற் பரிசையும் பெற்றவை. கவிஞர் ஸி. கந்தவனத்துடன் பல கவியரங்கங்களிற் கலந்து கொண்டு புகழ்ப்பிடிவரும் கவிஞர். ஈழத்துக் கவிஞர்களின் பல பாடல்கள் இவருக்கு மனப் பாடம். அவற்றை மேடைப் பேச்சில் அழகாகக் கையாள்பவர் இவர். யாழ்: இலக்கிய வட்டக் காரியதரிசியாக முஸ்பு பணி புரிந்த வர்; அதன் வளர்ச்சிக்காக உழைத்து வருபவர்.

5. பண்டிதர் தங்கம்மா அப்பரக்குடி

சிவத் தயிழ்ச் செல்வி, செஞ்சொற் செம்மணி முதலிய பட்டங்களைத் தகுந்த ஆதீனங்கள் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட செல்வி தங்கம்மா ஈழத்திற் புகழ்பெற்ற பேச்சாளர்களில் ஒருவர். பண்டிதர் பரீக்ஷையிலும், சைவப் புலவர் பரீக்ஷையிலும் சித்தி பெற்றவர். தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியில் அ.சி.ரி.யைப் பணி புரிபவர்; பெரிய புராணம், திருக்குறள், திருவாசகம், பாரதியார் கவிதைகள், இராமாயணம் முதலிய குறிப்பிடக்கூடிய நூல்களில் ஆழமான பரிச்சயமுடையவர். அவற்றை இச் காலச் சமுதாயத்துக்குப் பொருந்தும் வகையில் அழகாக எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் மிகுந்தவர். துர்க்கையம் பாளீசீது ஆரை பக்தி உடையவர். அந்த ஆலய பரிபாலனத்தில் முக்கிய பங்கு கொள்பவர். சமீபத்திற் பல சபைகளின் அழைப்புக்கிணங்க மலேசியாவுக்குச் சொற் பொழிவாற்றச் சென்று தம் புகழை நிலைநாட்டித் திரும்பியவர்.

6. கவிஞர் செ. கதிரேசர்பிள்ளை

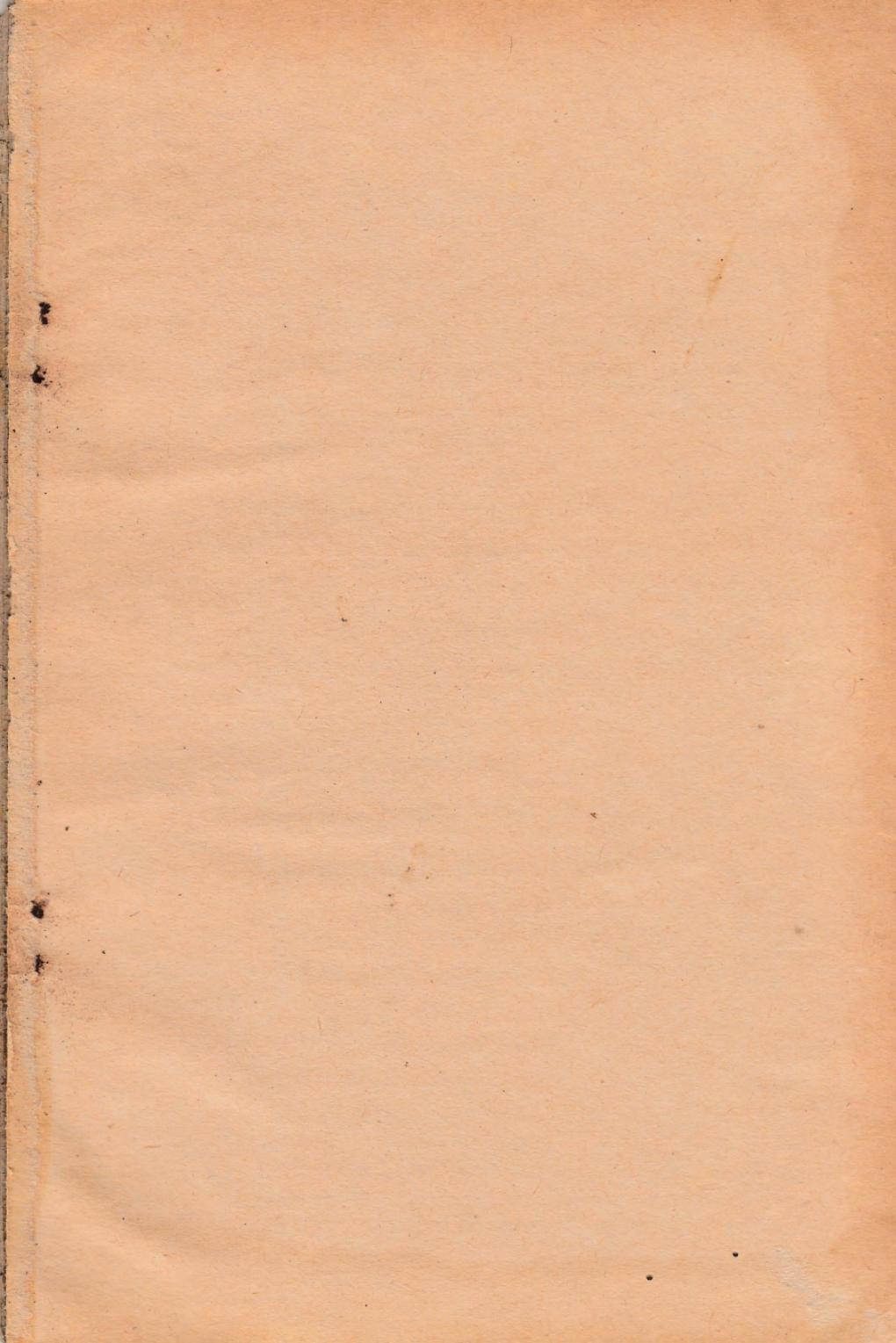
பலாவி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் குருகவி மகாவிங்கவிவத்திடம் படிக்கும் பேறுபெற்ற கதிரேசர்பிள்ளை கவிதையின் நுனுக்கத்தை நன்கு தெரிந்தவர். மறு மலர்ச்சிக் காலம் என்று புகழ்ப்படும் காலம் தொடங்கிப் பாடி வருபவர். தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணி புரிபவர். மகாஜனக் கல்லூரி தொடர்ந்து இலங்கைக் கல்லூரி நாடகங்களுக்கான பரிசை நாள்கு முறை பெற்ற தென்றுல் அதற்குக் கவிஞர் கதிரேசர் பிள்ளையின் கதை வசனமும் நெறிப்படுத்தலுமே காரணமாகும். கவியரங்கங்களில் இசையுடன் பொருள் புலப்பட அழகாகப் பாடுபவர். பண்டைய இலக்கியங்களில் ஊறித்தினாத்தவர். ஆதலால் தமிழ்மரபை நன்கு அறிந்தவர். கந்தபுராணம், திருவாதனுரடிகள் புராணம் ஆகிய வற்றுக்குப் புராணபடன்தின் போது உரை கூறுபவர்.

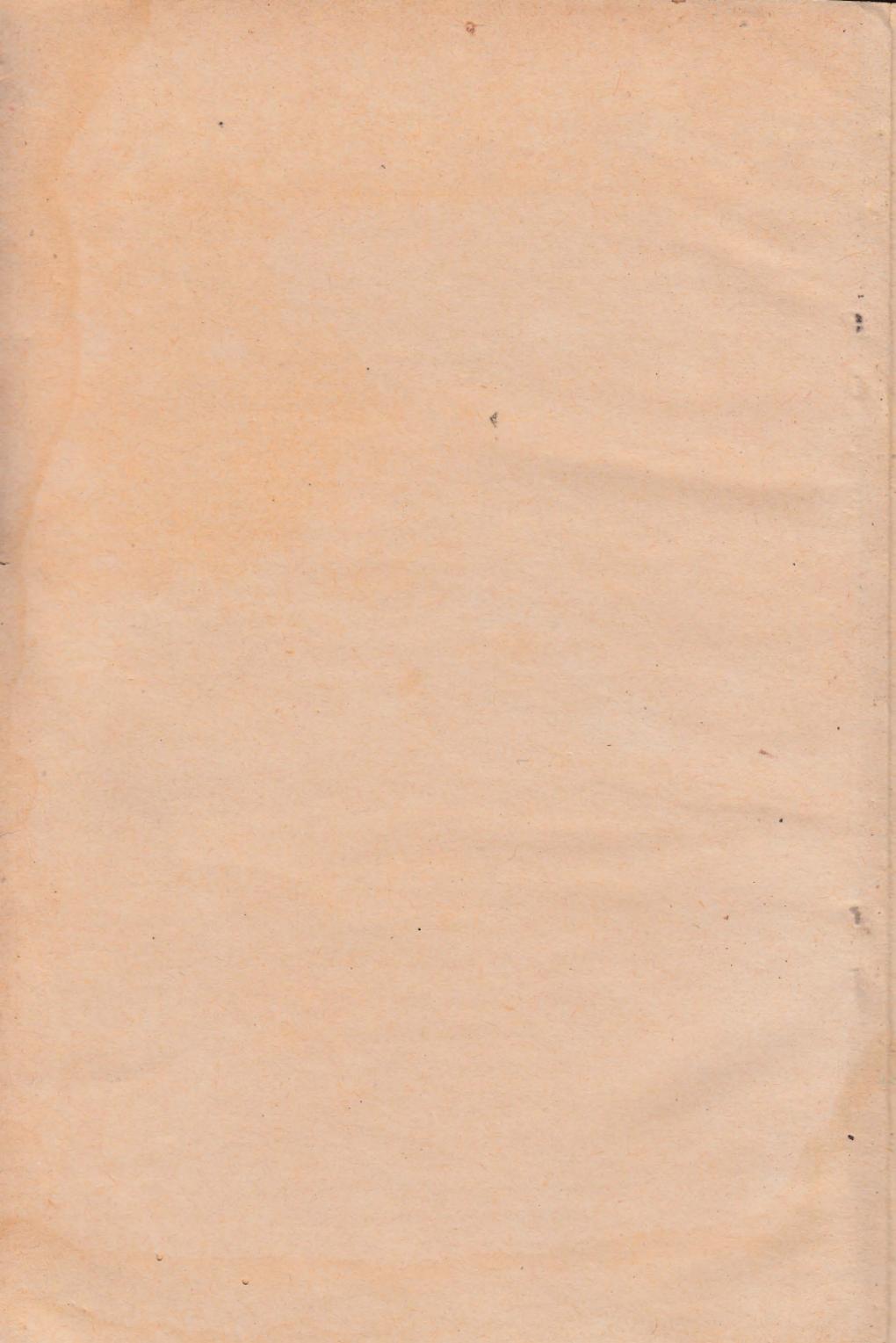
வாழ்த்து நென்சே!

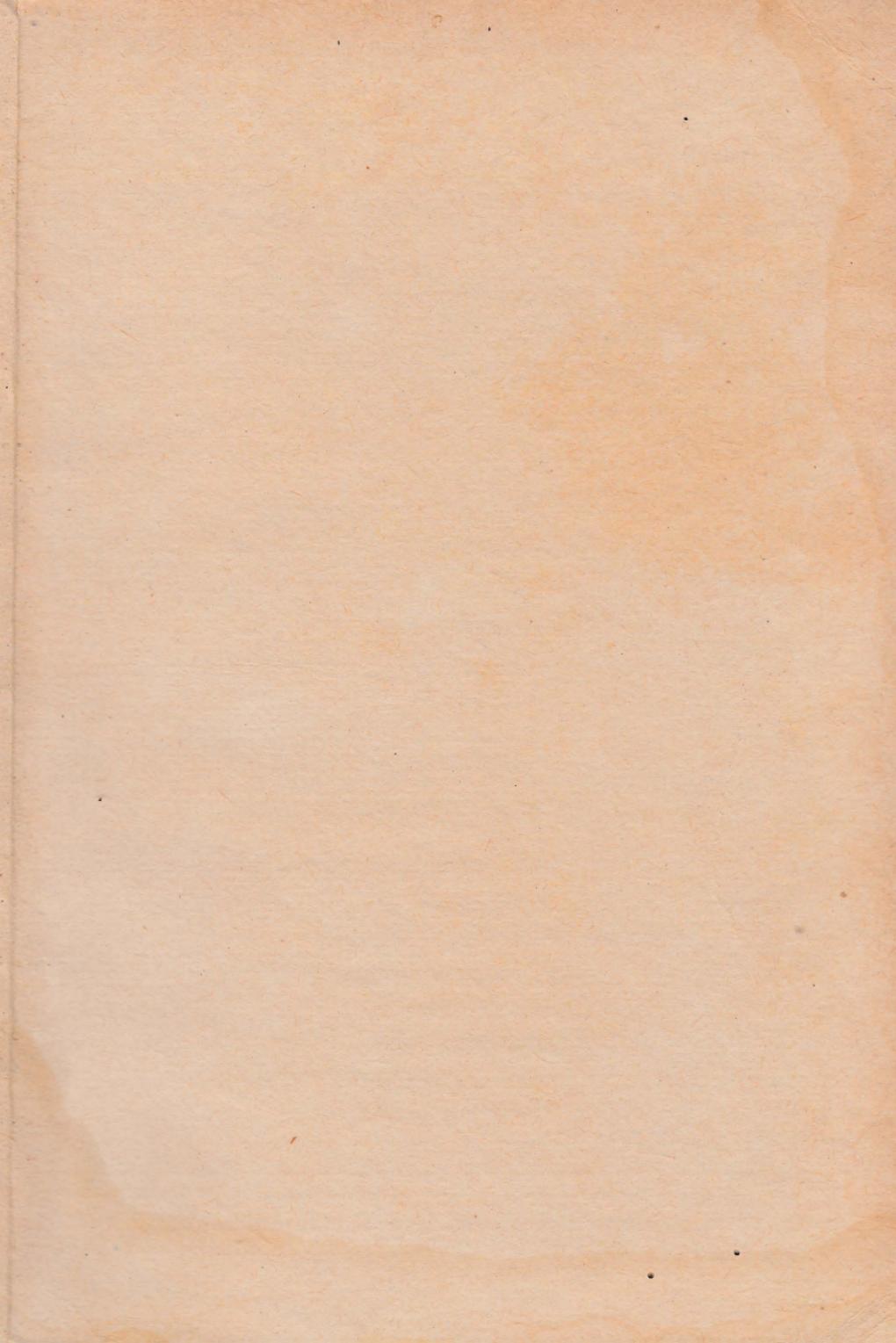
அரியபொருள் அறிந்ததனை
 அதிகவையோ டளித்துதவும்
 இரசிகமணி அவர்களையும்
 எனதுகவிப் படைப்பையிக
 உரியமுறை உணர்ந்துபடித்
 துற்றசவை விரித்தபெரும்
 பரவுபுகழ் அறிஞரையும்
 பழகுதயிழ் 'வெற்றிமணி'ப்
 பத்திரிகை ஆசிரியர்
 பாலகர்க்குப் பண்ணிகளும்
 முத்தமிழும் ஊட்டுபவர்
 மு. க. சு. அவர்களையும்
 இத்தரையில் என்றிஹனை
 ஏற்றியதை நன்றியுடன்
 வைத்துநிதும் வையகமும்
 வானகமும் வாழ்த்து நென்சே!

— வி. கந்தவனம்

கவிஞர் வி. கு. அவர்களின்
நூல்கள்

	ந. ட.
1. 1½ ரூபாய்	1-00
2. சிட்டுக் குருவி	1-00
3. இலக்கிய உலகம்	1-40
4. ஏனிந்தப் பெருமுச்ச?	1-30
5. கீரிமலையினிலே!	2-00
6. கூனியின் சாதனை	1-75
7. நுணவிலூர்	1-00
8. முறிகண்டிப் பத்து	-30
9. பர்ட்சையிற் சித்தியடைவது எப்படி?	1-00
10. உய்யும் வழி	(அச்சில்)

— கிடைக்குமிடங்கள் —

1. தனலக்குமி புத்தகசாலை,
சுன்னுகம்.
2. வெற்றிமணி வெளியீடு
253 1½ 1, ஸ்ரான்லி வீதி
யாழ்ப்பாணம்.
3. அரசு வெளிப்பீடு
231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,
கொழும்பு - 13.

வெற்றிமணி லெளிப்பீட்டினருக்காக, யாழ். ஸ்ரான்லி வீதியிலுள்ள சக்தி
அச்சகத்தில் போன். இராசரத்தினம் அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு வெளி
யிடப்பட்டது.